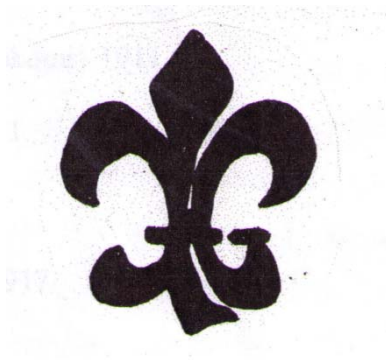

“Jösse, jösse, hare...”

Karis Gossarna r.f.

1911 - 2011

”Jösse, jösse, hare...”

Karis Gossarna r.f.

1911-2011

Jan-Peter Stenvall

Victor Wilson

Pärmbilden visar några Karis Gossar sittande runt en lägereld vid Långsjön, Pojo, 1950-talet. Fr. vänster: Ralf Sandberg, Jan Holmberg, Stefan Holmberg (Torbjörn Neovius, privat samling).

Innehåll

Innehåll.....	i
Till läsaren.....	i
Introduktion	1
Robert Baden-Powell.....	1
Scoutrörelsens första decennium i Finland.....	2
Karis Gossarnas uppkomst och första verksamhet.....	3
Karislägret 1911	5
En 100-årig fram- och motgångar.....	8
Från krig till krig: Mauritz ”Moje” Sandberg och kårledningen	8
1920-40-talet: Den tidiga patrullverksamheten	12
1950-1970-talet : Framåt trots ledarbrist.....	16
Medlemsantalet 1950-1979.....	17
1980-1990-talet: Ett uppsving för Karis Gossarna.....	19
Medlemsantalet 1980-1999.....	20
Karis Gossar i vått och torrt.....	24
Läger, förr och nu.....	24
Hajker, utfärder, tävlingar.....	36
I lokal och lya	49
Övrig verksamhet	58
2000-talet : Scoutidealen lever vidare	60
Vargungar och patruller.....	60
Jubileumslägret ”KG-90”	62
Samarbete kring sommar- och vinterläger	63
Patruller och -ledare 2000-2010.....	65

Medlemsantalet 2000-2010.....	67
Nytt program och nya utmaningar.....	67
Kårkvarter och hedersmedlemmar	71
Kårchefer 1911-1977	71
Kårchef / Styrelseordförande 1978-2010	72
Vicekårchef 1911-1977	72
Vicekårchef / Viceordförande 1978-2010.....	73
Hedersmedlemmar	74
Övriga styrelsemedlemmar 1978-2010	74
Källor	78

Till läsaren

Karis Gossarna, KG, Karis shacki. Jag har varit med om det mesta inom scoutsammanhang, enligt mig själv i varje fall. Jag har lett kåren, ordnat sommarläger, färgkultskrig, byggt kanotskjul, hållit allsång, stickat mössor med roverscouter – det mesta.

Det är omöjligt för mig att plocka ut ett specifikt minne som skulle stiga ovan om alla andra, men jag kan säga att scouting verkligen har format mitt liv på alla dess hörn. Från vänner och sambo till arbetsplats. Från sociala färdigheter till fingerfärdigheter.

Det är svårt att som vargunge se, hur mycket scouting kan forma ens liv. Jag är extremt tacksam för att min scoutbana höll sig intakt genom de så kallade svåra åren, tonåren. Min tid inom scoutingen och kärleken för densamma skulle knappast finnas kvar efter alla dessa år om inte min kår skulle vara just Karis Gossarna. Karis Gossarna är inte bara en kår, det är en livsstil, och KG har gjort mig till den jag är idag.

Robert Baden-Powell skriver följande i sitt sista meddelande till alla scouter i världen, i ett brev som hittades efter hans död i Kenya 1941_

” [...] the real way to get happiness is by giving out happiness to other people. Try and leave this world a little better than you found it. . . “

I Badens-Powells anda, allt är lite lättare då man är scout.

Kalle Laine, kårchef 2008-

Åbo, december 2011

Introduktion

Robert Baden-Powell

Scoutrörelsen startade i början av 1900-talet i England. År 1903 återvänder generalen och hjälten från Boerkriget Robert Baden-Powell (i fortsättningen kallad B-P) till sitt hemland England. Väl hemma lägger han märke till att de unga pojkarna behöver vettig sysselsättning och därmed föddes idén att dela med sig av sina egna erfarenheter han skaffat sig efter många år som officer ute i kolonierna. Han börjar dra upp planer för ett program som han kallade ”Scouting for boys”. Programmet var tänkt att bygga på självverksamhet, både individuellt och i grupp. Sysselsättningarna kunde vara friluftaktiviteter såsom spårning, simning, matlagning utan kokkärl och orientering. B-P ville att unga skulle lära sig att klara sig själva i naturen, ta ansvar och ha roligt tillsammans.

År 1907 sammankallar B-P till det historiska första scoutlägret på Brownsea Island utanför London. Här fick nu B-P möjlighet att omsätta sina teorier i praktiken tillsammans med det tjugotal pojkar som deltog i lägret. Lägret på Brownsea Island blev en succé och uppmuntrad av framgången utgav B-P 1908 boken ”Scouting for Boys”. Härefter spreds scoutingen snabbt i England och 1909, två år efter det första lägret, samlades 11 000 scouter till en manifestation i London. B-P adlades 1921 och titeln Lord Baden-Powell of Gilwell fick han 1929.

Scoutrörelsens första decennium i Finland

Scoutingen i Finland fyllde 100 år 2010 och detta firades stort bl.a. genom att FiSSc (Finlands Svenska Scouter) gav ut en omfattande historik över finlandssvensk scouting, ”Över daggstänkta berg”, författad och redigerad av journalisten och författaren Magnus Londén. Vägen hit har inte alltid varit enkel och rak; framför allt inte då rörelsen skulle etablera ett första brohuvud i vårt land.

I Ryssland skulle scoutrörelsen börja spridas 1909 efter att tsar Nikolaj II gett sin generalstab i uppdrag att ge ut B-P:s Scouting for Boys” och i Sverige kom scoutrörelsen igång på allvar 1910 tack vare Ebbe Lieberaths översättning.

Genom tidningspressen men i huvudsak genom Lieberaths översättning spred sig nyheten om scoutrörelsen till Finland. Den första verksamheten var totalt oorganiserad och kårer och patruller uppstod mer eller mindre spontant och helt ovetande om varandra. På våren 1910 bildades kårer i Hangö, Lovisa, Helsingfors och på Åland. År 1911 fanns redan ett tiotal verksamma kårer runt om i landet, däribland Karis Gossarna. Entusiasmen var på alla håll äkta och stor och ledde bl.a. till ordnandet av det första storlägret i Karis sommaren 1911 (se s. 9 nedan).

Scoutrörelsen startade i Finland vid samma tidpunkt som den s.k. andra förtrycksperioden under ledning av generalguvernör Frans Seyn och Ryssland med alla krafter försökte krossa autonomin i Finland. De ryska myndigheterna ansåg att den växande scoutrörelsen var nationalistisk och militärisk och därmed en framtida fara. Hösten 1911 förbjöd och upplöste de ryska myndigheterna scoutrörelsen i Finland. Scouterna beskyldes bl.a. för att hålla militära övningar, smida politiska planer gentemot Ryssland samt för att man lät opassande och farliga personer fungera i kårernas ledning. Ytterligare påstod myndigheterna att kårerna grundats utan tillstånd och att de saknade stadgar. Dessa påståenden från de ryska myndigheterna saknade naturligtvis rim och reson, och därför är det ingen överraskning att tidningen Västra Nyland 23.9 skriver om detta under rubriken ”Löjligt”.

Beklagligt nog stötte scoutrörelsen på motstånd även i hemlandet. Inte oväntat kom en del av kritiken från arbetarrörelsen som fördömde rörelsens klassgränsöverskridande verksamhet eftersom man var rädda att detta skulle fördunkla själva klasskampen.

Stora delar av verksamheten kom i och med förbudet 1911 att flyttas över på redan befintliga och verksamma föreningar, bl.a. idrottsföreningar. Precis som vid tidigare förbud fanns det gott om personer som var beredda att trotsa även detta förbud och fortsatte med utflykter och läger i största hemlighet under hela förtrycksperioden ända fram till Marsrevolutionen 1917 då generalguvernör Seyn avsattes. Verksamheten tog genast fart på nytt och inom loppet av några månader var antalet scouter uppe i över 18 000.

Tyvärr utbröt inbördeskriget kort därpå i januari 1918. Finlands Scoutförbund, som hade bildats 1917, behöll sig neutralt och själva scoutverksamheten låg helt och hållet nere under själva kriget, men vissa scouter deltog enligt sin egen övertygelse, både med och utan vapen i hand.

Karis Gossarnas uppkomst och första verksamhet¹

Grunden till Karis Gossarna lades redan 1910 tack vare dåvarande föreståndaren för Nordiska Aktiebanken för handel och industri, bankdirektör Oswald Ekman. Karis har det ekmanska intresset för samhällseliga frågor att tacka för mycket.

¹ Arbetet med denna historik har försvårats avsevärt genom att kåren så gott som helt saknar skriftliga handlingar i form av protokoll, rapporter och loggböcker från de första 40 åren eftersom allt förstördes i ett ryskt bombanfall under kriget. Till ovärderlig hjälp har dock varit Christoffer Enströms historik som behandlar tiden 1911-1939 såtillvida att han under sitt projekt gjorde intervjuer med under den tiden inom kåren aktiva personer (t.ex. Lars Nyberg).

Ekman var fullmäktigeledamot 1911-1913 och kårchef för Karis Frivilliga Brandkår 1909-1911 och kanhända såg denne aktive man som sin uppgift att försöka samla ortens scouter. Det äldsta belägget för kårens existens hittar man i tidningen Västra Nyland som 2.2.1911 noterar att ”Boy-scout förening har av intresserade personer bildats i Karis”. Till Karis Gossarnas första ordförande valdes Oswald Ekman.

Verksamheten var naturligtvis blygsam till en början. Som samlingsplats för patrullmöten fungerade ungdomslokalen eller så träffades man hemma hos någon av pojkarna. Utfärder skedde i de närliggande markerna, i synnerhet terrängen kring Dönsbyberget ca 5 km norrut från Karis centrum. Där spejade man och gräddade pinnbröd över öppen eld. Och en riktig scout skulle naturligtvis pryda sitt huvud med en scouthatt. Sina hattar tillverkade de händiga gossarna av halmhattar med platta brätten som de sedan modifierade enligt konstens alla regler så att de kunde misstas för ”riktiga” scouthattar.

I tidningen Västra Nyland 25.3.1911 kan man läsa om en fest som Karis Gossarna ordnade i ungdomslokalen. Festen drog fullt hus tack vare allmänheten som verkade ställa upp mangrant. På programmet stod bl.a. demonstration av första hjälp vid drukkingsolycka samt arm- och benbrott, roliga historier samt föredrag och tablå av gästande scouter från Helsingfors. Västra Nyland avslutar: ” Det var en fröjd att åse med vilket intresse de unga gossarna fattade sina uppgifter och man lyckönska dem till festen, vilken i allo lyckades, tack vare scouternas energiske och intresserade ledare bankdirektören O. Ekman som lagt i dagen ett uppoffrande arbete för denna goda idé.”

Vad som skedde på scoutfronten i Karis efter att de ryska myndigheterna förbjudit rörelsen i september 1911 och fram till 1917 är aningen osäkert. Det påstås emellertid att Mauritz Sandberg, som senare var kårchef 1917-1946, tillsammans med ett antal andra gossar i smyg fortsatte med verksamheten under hela förtrycks-perioden under oorganiserade former. Säkert är däremot att kåren stått utan kårchef sedan 1913 då O. Ekman flyttade från orten.

Då de röda retirerat från Karis i början av april 1918 kunde scouterna mer öppet fortsätta med sin verksamhet och man insåg snart att man var i behov av en ny och stark ledare. Inte helt oväntat föll valet på järnvägs-tjänstemannen Mauritz ”Moje” Sandberg som överraskad men hedrad tog emot uppdraget som Karis Gossarnas andra kårchef. Det första verksamhetsåret ägnades helt och hållet åt organisations-ärenden och redan i maj 1918 beslöt kårkvarteret att anhålla om medlemskap i Finlands Scoutförbund, vilket naturligtvis beviljades.

Situationen i Finland 1918 var mycket svår. Bl.a. drabbades landet av en förödande livsmedelsbrist som även satte sina spår i scoutverksamheten. Man kunde inte företa längre lägervistelser eller vandringar än två dagar och då patrullen skulle bege sig på söndagsutfärd skulle var och en ha med sig matsäck med sig hemifrån vilket föranledde en hel del vedermödor i de flesta hem.

Karislägret 1911

De finländska scouternas första gemensamma storläger hölls i Karis i juli 1911 på Kihla exercisplan. Tidningen Västra Nyland rapporterar stort från lägret under rubriken ”Scouternas första allmänna möte”. Åran för att lägret ordnades just i Karis var helt och hållet Karis Gossarnas energiske ordförande Oswald Ekmans förtjänst. P.g.a. av höga resekostnader och diverse andra problem stannade deltagarantalet på ca 150 vilket inte riktigt motsvarade förväntningarna. Lägret varade i sex dagar och deltagarna kom från Unga fribyggare och Riddargossar från Helsingfors samt från kårer i Hangö, Ekenäs, Åbo, Borgå och Lovisa.

Mötets huvudläger förlades till området för dagens idrottsplan, på den tiden f.d. indelta militärens gamla mötesplats vid Karis station. Övernattningen skedde huvudsakligen i tält och i en skolbyggnad. Karis Gossarna stod för inkvarteringen samt två mål mat om dagen för vilket man fått bidrag av Högvalla hushålls- och trädgårdsskola, Billnäs bruks aktiebolag, bankdirektör O. Ekman m.fl.

Under den första utfärdsdagen begav man sig till Raseborgs slottsruiner och medan deltagarna avnjöt fältmiddag föreläste Hangögossarnas ledare, Francis Öblom, om slottets historia.

Följande dag besökte man Billnäs bruk där man guidades runt av arbetsförmännen. Scouterna var naturligtvis mest intresserade av att se hur just scoutyxorna tillverkades. Efter Billnäs gjordes en utflykt till Grabbacka, närmare bestämt de gamla slottsvallarna på Borgberget, där Volmar Svaetichin redogjorde för Grabbacka slotts historia samt spädde på med olika berättelser om platsen.

På lägrets tredje dag, onsdagen, stod Fiskars i tur. Bruksbolaget sände sitt eget lilla tåg ner till Skuru för att transportera scouterna ”upp” till Fiskars. Där fick deltagarna stifta bekantskap med brukets olika verksamheter men överlägset störst var gossarnas intresse för scoutknivarna tillverkades. På kvällen höll den lokala brandkåren en övning till vilken scouterna inbjudits att delta. Scouternas uppgift blev att från ett tak på en byggnad, som föreställdes brinna, skulle hoppa ner i ett uppspänt brandsegel. Efter en parad var det dags för scouternas uppvisning som bestod bl.a. av tillredning av kvällste och annan verksamhet i ett scoutläger.

Under den sista lägerdagen började man med att åka båt över Degersjön till Antskog där disponent Lindberg bjöd på limonad och förevisade Antskogs spinneri- och väveribolags fabriker. Därefter följde simning i sjön Säljen. På eftermiddagen anlände scouterna till lägrets sista mål, Fiskars bruks valsverk och gjuteri i Åminnefors. Lägre avslutades med middag i huvudlägret i Karis. Ytterligare kan nämnas att de gästande scouterna från Ekenäs startade tidigt till fots hemåt följande morgon, redan kl. 3!

Karis Gossarna 1921. (Lokalarkivet Arresten, Reino Juslins samling)

En 100-åring fram- och motgångar

”En förening står och faller med sin ordförande” lyder det gamla beprövade uttrycket. Detta gäller i allra högsta grad Karis Gossarna under kårens 100-åriga historia. Tid efter annan har energiska ledargestalter lett KG från klarhet till klarhet, men även under sämre tider. Perioden efter inbördeskriget fram till vinterkriget och därefter fortsättningskriget låg föreningens öde mer eller mindre i en persons händer. Personen var förstås Mauritz ”Moje” Sandberg.

Från krig till krig: Mauritz ”Moje” Sandberg och kårledningen

Kårchefens uppgifter var att leda kåren och övervaka dess verksamhet. Det var också huvudsakligen kårchefen som skötte kontakterna utåt till andra kårer, föräldrar etc. Kårchefen är en vuxen person som väljs av medlemmarna. Som andre man i kåren fungerade vice kårchefen, vars uppgifter var att sköta kårchefens uppgifter vid dennes frånvaro. Övriga medlemmar av kårledningen, eller ”de gamles råd”, var sekreteraren och kassören. Ledarna inom kåren var master, masteradjutant, vandrarscout och ledarscout. Till masterns uppgifter hörde att planlägga, övervaka och leda patrullernas arbete samt att organisera nya patruller.

Efter inbördeskriget sommaren 1918 valdes alltså Mauritz, härefter kallad Moje, Sandberg till kårchef för Karis Gossarna. Han var då endast 27 år gammal men redan en veteran i scoutsammanhang. Sina första kontakter med scoutrörelsen fick han dock redan då kårens grundades 1911. Moje var en s.k. inflyttad karisbo som på sitt yrkes vägnar – han var först telegrafist och därefter bokhållare inom Statsjärnvägarna – kom att slå ner sina bopålar just i Karis. Knappast kunde Moje då föreställa sig att han utan avbrott skulle komma att stå vid rodret för föreningen i nästan 30 år.

Moje blev snabbt omtyckt av alla inom kåren och skaffade sig snabbt smeknamnet ”Karis-Kåris”. Han tog sitt uppdrag på fullaste allvar och såg det snarast som sin plikt att leda kåren i brist på andra ledare. Moje fick ganska fort också andra förtroendeposter inom Scoutrörelsen: 1919 blev han vicebrigadchef och 1924 Finlands Svenska Scoutförbunds första scoutchef, en post som han innehade fram till 1929. För medlemstidningen Scoutposten fungerade Moje som ansvarig utgivare 1924-1934 och som distriktschef för de västnyländska scouterna 1933-1949.

I egenskap av scoutledare hade Moje möjlighet att besöka andra länder i samband med läger och andra tillställningar. Bl.a. deltog han i en internationell scoutkonferens i Paris 1922 tillsammans med dåvarande scout-chefen Alfons ”Brigadis” Åkerman. Samma duo representerade Finland i världsjamboreen i Paris två år senare och i flera andra scoutangelägenheter utomlands.

Under Mojes ledning tillämpade man också den oskrivna praxisen att aldrig på kårens sammankomster utbyta politiska åsikter. Sin egen politiska övertygelse, var Moje noga med att aldrig avslöja.

Som det framgår av framställningen ovan fick Moje i rask takt förtroendeuppdrag både på riks- och internationella planet. Trots detta var det aldrig fråga om att han skulle ha skött kårchefssysslan hemma i Karis ”med vänster hand”. Moje jobbade outtröttligt på och det var inte förrän på 1930-talet som han började känna sig tröttare p.g.a. den tumör som han opererades för ett antal gånger. Moje hade förmånen att i Aimo Lindgren ha en duktig och pålitlig vice kårchef som vid behov kunde avlasta kårchefen från dennes bördor. Aimo, som var både ung och sportig, blev snabbt mycket omtyckt bland pojkarna.

Åke Eriksson tog 1936 över som vice kårchef efter Aimo Lindgren. Åke var en energisk och fartfylld person som gjorde massor tillsammans med pojkarna, bl.a. utfärder och fester på Brankis. Han var också den drivande kraften inom kåren då

Moje hade fullt upp som distriktschef. Som parhäst hade Åke den mycket aktive Pelle Jansson. Att det var fråga om unga män som ledde föreningen vittnar ovan nämnda herrars födelseår: Aimo 1914, Åke 1916, Pelle 1918. Inte heller chefen själv, Moje, var alltför lastgammal då han var född 1891.

Kårchefen Mauritz "Moje" Sandberg, även kallad "Karis-Kåris". Årtalet okänt.
(Lokalarkivet Arresten, Reino Juslins samling)

Det var igen en gång kriget som satte stopp för Karis Gossarnas verksamhet då vinterkriget inleddes i november 1939. De äldre ledarna kallades in i armén och Moje klarade inte av att ensam leda hela kåren p.g.a. sin sjukdom och frånvaro från orten. Moje gick i pension från Statsjärnvägarna 1942 och blev bankdirektör i Skuru. Eftersom han verkade i Skuru var det naturligt att han började engagera sig

i den lokala scoutkåren Pojo Pojkarna, för vilken han omedelbart blev vald till kårchef 1942.

Mojes tid som kårchef för Karis Gossarna upphörde officiellt 1942, men han fortsatte att representera kåren t.ex. vid hjältebegravningar av stupade scouter och andra tillfällen som krävde kårchefens närvaro. Man kan alltså säga att han var Karis Gossarnas inofficiella kårchef från 1942 fram till 1946 då Bjarne Lönegren tog över som kårchef. Lönegren basade över kåren en kort tid, från 1946 – 1950. En betydande orsak till det korta kårchefskapet torde ha varit att han var bosatt på Hagalandet i Ingå och pendlade dagligen till Helsingfors, där hans foto- och blomsteraffär fanns.

Tiden före Bjarne Lönegrens tillträde som kårchef hade präglats av stor osäkerhet. På hösten 1945 valdes dåvarande lantbruksklubbedaren Nils Nordström till kårchef och man såg fram emot att få igång den slocknade verksamheten. Oturligt nog, ur scouternas synvinkel, fick Nordström jobb på annan ort och flyttade från Karis och kåren stod återigen utan kårchef. Våren 1946 ansåg Finlands Svenska Scoutförbund att läget var så kritiskt att man sammankallade till ett möte i Kila folkskola den 12 april. Målet var att då utse ny kårchef och samtidigt göra upp en noggrann arbetsplan för sommarsäsongen.

Mötet, som nämns både i Västra Nyland och Hufvudstadsbladet, lockade 14 pojkar i åldern 10-15 år, en siffra som med tanke på omständigheterna av samtliga parter ansågs vara strålande. På plats var också distriktschefen Moje Sandberg, vicekårschef Ulla Jansson från Karisflickorna och folkskolläraren Sven Holm. Scoutförbundet representerades av förbundsinstruktören Rune Söderholm. Kontentan av mötet var att ett tiotal pojkar under ledning av sin nyvalde kårchef Bjarne Lönegren fortsatte att föra scouttraditionen vidare i Karis; närmast på programmet stod en patrulledarkurs i Fiskars under påskhelgen.

Kriget skördade sina offer också i Karis Gossarnas led. Bl.a. stupade Pelle Jansson 1942 och Åke Eriksson 1944 och därmed stod kåren definitivt utan ledare. Dessutom bör vi komma ihåg att de ledare som återvände från kriget till vardagen

där hemma med säkerhet var trötta både fysiskt och psykiskt och många gånger kunde ha svårt att anpassa sig till en vardag utan att vara utsatt för fiendeeld, matbrist och rädsla.

Den 11 juli 1957 kallades Moje till kårens första hederskårchef. Han skulle kvarstå som hederskårchef ända till sitt frånfalle den 12 augusti 1961.

1920-40-talet: Den tidiga patrullverksamheten

Verksamhetens tyngdpunkt under tiden från ”nystarten” efter inbördeskriget fram till vinterkriget kom att ligga på patrullverksamheten. Vanligt var att man kom med i scoutrörelsen som 7-10-åring och började då inom vargungarna. Problemet med vargungeverksamheten under hela tidsperioden var en akut ledarbrist. Nästa steg var att bli patrullscout i 10-12-årsåldern. Då delades man upp i patruller på 6-8 gossar. Patrullen leddes av en patrulledare som assisterades av en vicepatrulledare.

Den ständiga ledarbristen berodde på att många pojkar lämnade orten i 15-16-årsåldern. Efter avklarade fem klasser i samskolan började en del av pojkarna jobba men många valde att fortsätta studera. Och eftersom Karis fick ett eget gymnasium först 1941, var det naturligt att man valde gymnasiet i Ekenäs eller Hangö och därmed kom intresset för scoutingen automatiskt att svalna och det uppstod en naturlig avgång från scouterna.

Verksamheten låg nere under vinterkriget och skulle göra det även under mellankrigstiden och hela fortsättningskriget. En orsak till den låga profilen och den redan tidigare nämnda ledarbristen var att största delen av ledarna var värnpliktiga. En annan orsak var att Mojes hem, som ju även fungerat som kårens ”hem”, förstördes vintern 1940 i ett ryskt bombanfall. Därmed stod kåren hemlös och utan egendom. På orten rådde under denna tid skarp konkurrens om

gossarna. Karis Skyddskår hade en mycket aktiv pojkavdelning som kunde erbjuda pojkarna utrustning, läger och kurser; allt detta helt kostnadsfritt. Karis Gossarna hade inga ekonomiska möjligheter att erbjuda liknande villkor och därmed ingen chans i konkurrensen om pojkarna.

Lördagen den 7 maj 1925 samlades scouterna och deras vänner i Borgkila ungdomslokal för att fira sin 15-årsfest. Det ungdomliga inslaget var naturligtvis dominerande men glädjande många äldre personer hade också infunnit sig. På programmet stod musik- och andra framföranden av scouterna själva, festtal av bankdirektör D. Thorén och en historisk översikt av kårchefen Moje.

Under hela tidsperioden stod det klart att skyddskåreerna var scoutingens största konkurrent då det gällde att ordna meningsfull fritidssysselsättning för ungdomarna. Redan på 1930-talet hade skyddskåreerna i sin verksamhet betonat det militäriska, fosterländska betydligt mer än scoutrörelsen.

I Karis fanns förutom scoutkåren följande föreningar som tävlade om ungdomarna: brandkåren, ungdomsföreningen, en svensk och en finsk arbetarförening och Skyddskårens pojkavdelning. Pojkarna var ofta med i flera föreningar på samma gång; den vanligaste kombinationen var att man deltog i både scout- och skyddskåren.

Glada gossar samlade kring sin ledare ”Jumbo” Juslin. Platsen är Dönsby 1925.
(Lokalarkivet Arresten, Reino Juslins samling)

Ytterligare en patrullbild från 1925. (Lokalarkivet Arresten, Reino Juslins samling)

Några stronga scouter. Från vänster: Eskil Strandström, Holger Lönegren och Mauritz Sandberg. (Lokalarkivet Arresten, Lars Rejströms samling)

1950-1970-talet : Framåt trots ledarbrist

På kårens årsmöte den 26 mars 1950 valdes överste Ingiald Lassenius till kårchef. Femton år senare gör han en tillbakablick över de gångna åren genom åtta maskinskrivna sidor med rubriken ”Karis Gossarna under 15 händelserika år. Historik för åren 1950-1965”. Vid den tiden hade Lassenius säkert bränt sitt bästa krut och hade hoppats kunna dra sig tillbaka från kårledningen men ödet ville annorlunda. Eftersom någon efterträdare inte stod i sikte ansåg sig Lassenius nödgad att fortsätta i kårens ledning även framöver.

Den nyvalde kårchefen Ingiald Lassenius första arbetsuppgift var att på något sätt försöka lösa ledarbristen inom kåren. Problemet löstes behjälpligt för några år framöver genom att de äldre patrulledarna utnämndes till ledare. I Reino Juslin fick kåren en bra vicekårchef 1950 men p.g.a. studier kunde han endast sporadiskt delta i kårarbetet. Under år 1951 märktes det brister i kontakten mellan kårkvarteret och patrulledarna. För att råda bot på detta sammankallades 18.9.1951 för första gången ett så kallat förstärkt kårkvarter bestående av ledarna och patrulledarna. Till en början sammankom både kårkvarteret och det förstärkta kårkvarteret till egna möten men p.g.a. ledarbristen under perioden 1954-1962 sköttes kårens ärenden helt av det förstärkta kårkvarteret. Under dessa år var ledarbristen närmast total och till sin hjälp under slutet av 1950-talet hade kårchefen endast Stig Hausen och Viking Selroos i egenskap av viceavdelningschefer.

År 1954 flyttade Juslin till Skuru, men var trots det aktiv i kåren ända fram tills att han avgick i november 1957 och kåren härefter skulle komma att stå utan vkch i nio långa år. Till avdelningschefer valdes Dick Granroth, Börje Lindström och Rolf Wikström och till viceavdelningschef Kurt Krokfors. I januari 1952 förstärktes ledningen med ytterligare två viceavdelningschefer, Olof Lönngren och Olof Engström.

Våren 1963 fick kåren välkomnade tillskott i ledarstaben då Bengt Lassenius tillträdde som vicekårschef, Bo-Erik Nordberg som avdelningschef och Torbjörn ”Toffa” Neovius som viceavdelningschef. Neovius utnämndes ett par år senare till avdelningschef tillsammans med Karl-Erik Tenlenius och Ole Hampf utnämndes till viceavdelningschef. Tyvärr var flera av dessa mycket dugliga gossar endast aktiva under några år eftersom fortsatta studier tvingade dem att flytta från orten. Neovius skulle däremot återvända till kåren nästan 20 år senare, då han tillsammans med en annan KG-veteran, Ralf Sandberg, skulle ge kåren ett välbehövligt lyft.

Den första halvan av 1970-talet såg mycket dystert ut för scoutingen i Karis, kårschef Lassenius var själv trött efter många års slit med administration och ständig ledarbrist. Detta avspeglas och i det sjunkande medlemsantalet (se tabellen nedan) och det faktum att tävlingsverksamheten helt och hållet torkade in. Några ljusglimtar i kårens verksamhet märktes efter flera magra år då patrull Örnen under ledning av Ben Lytz lyckades segra i den så kallade Westendtävlingen 1978.

Medlemsantalet 1950-1979

1950	43	1965	57
1951	44	1966	55
1952	50	1967	62
1953	39	1968	69
1954	46	1969	65
1955	45	1970	41
1956	46	1971	19
1957	52	1972	28
1958	48	1973	25
1959	34	1974	26
1960	25	1975	23
1961	24	1976	25
1962	27	1977	27
1963	27	1978	30
1964	37	1979	33

Verksamheten var kanske nere i sin djupaste svacka någonsin 1976 då Unto Haapanen tog över som kårchef efter Ingjald Lassenius. Vargungeverksamheten, som hade varit nedlagd ett antal år p.g.a. ledarbrist, drog så småningom igång på nytt tack vare ledarna Dick Christenbrunn och Maria Tiainen. Då Dick Christenbrunn flyttade från orten några år senare kom Kristina Laitinen med som ledare tillsammans med Maria Tiainen.

Den 4 mars 1974 bildades i Karis en understödsförening ”med uppgift att ekonomiskt trygga Karis Gossarnas och Karis Flickornas verksamhet samt sprida kännedom om scouternas verksamhetssätt och mål”. Sina medel erhöll föreningen genom medlemsavgifter, donationer, kommunala bidrag, lotterier och anordnande av fester.

Föreningen leddes av en styrelse i vilken de båda kårernas chefer var självskrivna medlemmar. Föreningens ordförande deltog i sin tur i det förstärkta kårkvarterets möten. Understödsföreningens årligen återkommande ekonomiska bidrag var mycket välkomnade bidrag i respektive föreningskassa. Tyvärr torkade föreningens verksamhet in i början av 1980-talet, vilket innebar att kåren gick miste om den viktiga inkomstkälla som föreningens bidrag varit i drygt 30 år.

Efter en betydlig tid som kårchef bestämde Lassenius att han definitivt hade gjort sitt och skriver i sin dagorder 1/1976 följande: ”Jag har vid ett informationsmöte för kårmedlemmar och scoutföräldrar 15.12.1975 meddelat min önskan att avgå som kårchef. Jag har från år 1950 under 25 år lett kåren under såväl goda som under år med stora svårigheter. Jag anser det orealistiskt att vid 77 års ålder ensam leda de aktiva scouterna om 12-15 år. Ålderskillnaden är för stor för ett fruktbringande arbete. Jag hoppas yngre ledare är villiga att axla ansvaret för kårarbetet och föra kåren vidare, och såsom jag vill tro, mot en ny blomstring”.

Den 7 juni 1978 blev kåren en registrerad förening och härfter skulle kåren ledas av en kårstyrelse. Stiftelseurkunden från den 13 januari 1976 undertecknades av Ingjald Lassenius, Unto Haapanen och Anders Bonnevier. Någon större betydelse för det praktiska arbetet medförde detta inte eftersom man direkt från början gick

in för systemet att kårchefen fungerade som ordförande, vicekårschefen som viceordförande osv. Kåren var naturligtvis tvungen att ta i bruk nya stadgar som stämde överens med föreningslagen. Som takorganisation för de svenska scouterna i Finland fungerar Finlands Svenska Scouter (FiSSC).

1980-1990-talet: Ett uppsving för Karis Gossarna

Verksamheten var inne i något som kan kallas en kris i början av 1980-talet, vid början av årtiondet var det bara en 4 – 5 stycken activa scouter och ett något större antal ledare som man kunde skramla ihop från tid till tid. Enligt Torbjörn Neovius rörde det sig tankar om ett skrinläggande av verksamheten just på grund av det till synes svala intresset för scouting på orten. Därvid var det hursomhelst ledaren Ralf Sandberg som lade in något av ett veto i denna fråga. Man skulle inte låta kåren dö ut utan att försöka. Lyckligtvis fick verksamheten fart igen, och framför allt var det vargungeverksamheten, som efter en paus på några år, fick ny vind i seglen 1985 tack vare ledarna Maria Tiainen och Torbjörn Neovius.

Den första halvan av 1980-talet skulle präglas av stor aktivitet kring reoveringen av föreningens stolthet, scoutstugan Granhyddan i Svartå. Alarmerande med tanke på verksamheten var att medlemsantalet under samma tid fortsatte att sjunka för att 1984 nå en bottennotering på 20 aktiva medlemmar. Glädjande nog var att medlemsantalet genast härefter började stiga och 1994 uppnådde kåren det imponerande medlemsantalet 134 fördelade enligt följande: seniorer och äldre 31, patrullscouter 50 och vargungar 53.

Medlemsantalet 1980-1999

1980	35	1990	71
1981	33	1991	84
1982	22	1992	100
1983	22	1993	124
1984	20	1994	134
1985	47	1995	125
1986	46	1996	119
1987	48	1997	124
1988	58	1998	103
1989	67	1999	121

obestridliga eldsjälarna under 1980- och 1990-talet var Ralf Sandberg och Toffa. Toffa var kårchef och styrelseordförande 1998 och skulle med säkerhet ha kunnat inneha denna post under betydligt längre perioder om han så hade önskat. Som vicekårschef och viceordförande verkade han från 1987-1997. Före det hade han hunnit vara sekreterare i ett par år. Torbjörn gjorde största delen av sitt långa och värdefulla dagsverke sin kår till fromma ute på fältet. Han var en mycket god organisatör och ledare och var därför under en lång tid en självklar lägerchef.

Toffa har dock själv understrykit dock vikten av det goda samarbetet med systemkåren Karis Flickorna som en grundsten för det intensifierade scoutlivet i Karis under 1980- och 90-talet. År 1975 hade flickscoutförbundet (FSFSF) slagits tillsammans med pojkförbundet (FSSF) och "Fisken", Finlands Svenska Scoutförbund (FiSSc), hade grundats. I samband med det här blev det allt vanligare med samkårer, det vill säga kårer med både pojkar och flickor. Flick- och pojkscouter levde inte längre isolerade ifrån varandra, som det i det stora fallet var förrän dess. I Karis blev det däremot inte av något om planerna på en samkår, men man kan i stället kanske tala om ett intensifierat samarbete eller "samscouting" på flera olika plan.

Torbjörn "Toffa" Neovius i Hållsnäs, Svartå, i början av 90-talet

Man började ha tävlingar och enskilda evenemang samordnade, till exempel paddlingar, hajker, cykelutfärder ("cykelscaba") och stadsmanövrar. Det utökade medlemsantalet började märkas vid både hos KG och KF under senare delen av 80-talet och början av 90-talet, speciellt i det att man hade ett stort och garvat gäng i övre tonåren som kunde dra en stor del av verksamheten framåt. Utöver detta kunde man även räkna med ett antal intresserade föräldrar som kunde hjälpa till med praktiska saker som byggnadsarbeten och städtalkon när det behövdes.

En viktig ingrediens i det lyckade scoutarbetet på orten var även den välvilliga inställningen från stadens sida. Scouterna utförde ofta små arbeten för stadens räkning och kunde sålunda räkna med vissa inkomster till kårkassan på detta sätt. På andra sätt underlättades arbeten även med materialunderstöd till kårlokaler, var det något som saknades så var det oftast inte mer än ett telefonsamtal till någon kommunalt anställd som behövdes. Andra instanser som gav välbehövligt penningunderstöd under den här tiden var Sparbanken i Karis och Lions Club.

Som ett konkret utslag av de aktiva tonåringarna kan nämnas seniorgruppen ”Strumpan”, Som grundades i mitten av 1990-talet runt en inom kåren aktiv skara ”seniorer”, det vill säga just dessa unga ledare. Som organisatörer och ledare fungerade Frank Sjöblom och Anders Johansson. Att ”pojarna” var med till 100 procent vittnar bl.a. patrullens verksamhetsberättelse från 1994:

”Årsberättelse 1994, Karis Gossarnas seniorgrupp (Strumpan). Under årets lopp har Strumpan regelbundet en gång i veckan haft möten i kårlokalen i Villa Haga där man bl.a. har planerat kommande evenemang och diskuterat scouting.” På våren deltog Jonni Leporanta, Matias Eriksson och Wille Geust i ’En natt, två skott, tre skratt’, ett evenemang för de finlandssvenska scoutseniorena. Som ledare i detta evenemang deltog Frank Sjöblom.

Före sommarlägret i juni deltog Strumpan i ett arbetsläger i Hållsnäs där man bl.a. byggde ett lägerkök och latriner samt satte ut bryggor. I arbetslägret deltog från Strumpan: de redan nämnda Jonni, Wille, Matias, Anders, samt Marcus Sjöblom John Franzén och Timo Haapaniemi. I sommarlägret deltog från Strumpan också Lars Ekeboom och Frank Sjöblom. På sommaren arbetade Strumpan också i Dalgatans daghem med renoveringsarbeten för att samla pengar till gruppens utgifter vilka bl.a. består av renoveringskostnader för ett ledarrum i Villa Haga.

Den 3-4 september ordnade Strumpan en tävling kallad ”Olga i naturen” för distriktets scouter i åldern 15-17 år. Som arrangörer deltog Matias, Jonni, Wille, Timo, Lars, Frank, Anders, samt Joakim Sandström, Fred Eklund och Markus Heinänen. På hösten deltog Frank Sjöblom och Anders Johansson från Strumpan

som ledare i en patrulledargrundkurs i Trollshovda. Kursens deltagare var från distriktet.

Under årets lopp har Matias Eriksson, Jonni Leporanta och Wille Geust deltagit i utekurser som hjälpledare medan Frank Sjöblom har varit med och planerat utekurser. (Utekurserna är en typs överlevnadskurser.) Ett par tre gånger har Strumpan farit på förläggning till scoutstugan i Hållsnäs. Strumpan har också deltagit i kårens övriga verksamhet för det mesta som hjälp där det har behövts.”

Karis Gossar i vått och torrt

Sålunda har vi en översikt över kårens historia, dess ljudligare och tystare tider från 1911 fram till 90-talet. 2000-talet och ”närhistorian” behandlas en bit längre fram. Nu är det däremot kanske rätt läge att sikta sig in på vad kåren egentligen sysslat med under 100 år, det är dags att berätta om kärnverksamheten, nämligen läger-, hajk och mötesverksamheten.

Läger, förr och nu

När det begav sig höll Karis Gossarna från början sina läger med övernattning huvudsakligen på Berga i Pojo som var Mojes fritidsstuga. Övernattningen skedde både i tält och inomhus. Kårens sommarläger hölls också alltid i samma trakt, på det närbelägna Kasberget där man också brukade hålla lägerbål. Som simplats fungerade simstranden i Gumnäs. För gossarna var lägren rena festerna; det bjöds på bullar och karameller, de fick sova tillsammans i tält och leka och tävla dagarna i ända. Att få delta i större läger var den självklara höjdpunkten i scoutverksamheten och det fanns alltid pojkar som var villiga att ställa upp i läger både på distrikts- och förbunds nivå.

Kåren hade en stark lägertradition att falla tillbaka på; det var ju just i Karis som landets första storläger ordnades sommaren 1911. Man vet med säkerhet att kåren deltog i sommarläger i Botby 1924, Jakobstad 1925 och på Gullö 1933, ett internationellt läger på Drumsö 1934 och i distriktsläger 1919 och 1935.

Före och naturligtvis under krigstiden var det inte tu tal om någon lägerverksamhet, då de finländska scouterna drog sitt strå till stacken främst genom frivillig arbetshjälp av olika slag. Vid krigsslutet var de finlandssvenska scouterna nästan lika få som under bottenåren i mitten av 1920-talet. Sedan toppåren i mitten av 1930-talet hade man tappat nästan hälften av medlemmarna.

Sommaren år 1946, efter 2 års fred, hittar vi i alla fall de första livstecknen i kåren på denna front. Då ordnades nämligen läger på Skämmo i Ingå, och KG:s kårchef Bjarne Lönegren stod ansvarig såsom lägrets ”intendent”. I Västra Nyland onsdagen den 17 juli 1946, Återger en skribent med väldigt sirliga utläggningar sina intryck av lägret, som han besökt föregående söndag:

”En motorbåt tog emot [vid Bastubacksstranden] med ett meningsfyllt puttrande emot det något försenade sällskapet som också välkomnas av lägrets intendent, direktör Bjarne Lönegren. Helt storsint avslår han från sin självklara befogenhet att puttra över förseningen och berättar i stället en hel del intressanta saker om Skämmö och dess omgivning. Bl.a. får man höra, att stället, där scouterna slagit läger, bland befolkningen går under namnet ”Smörasken”.

Under ransoneringstider har man ju lärt sig inse värdet av en ask smör, och namnet befanns vara väl valt för platsen. Den ligger på SW stranden av ön; en bit av öppna havet suggererar fram visioner av seglatser till långt belägna trakter, medan två av vågorna blankslipade bergklackar förefaller att stå vakt på var sin sida om en lite trevlig sandplage, och där bakom lyfter sig en risig och barrskogsbevuxen sluttning mot bergkrönet. Inne bland träden skymtar gröna och vita tält. På den vänstra klacken som befins vara skild från fasta landet av ett grunt sund, låter några besökande najader solen pigmentera sina redan bruna kroppar, och på den högra klacken vimlar det av lägrets hemmafolk.

[- - -] Det finns 34 scouter plus ledare i lägret; av dem är 18 från Karis och resten från Ekenäs, Lojo och Fiskars. Också Ingåpojkar är med. Karispojknas tre tält – inhysande respektive Myrorna, Vesslorna och Sniglarna – ligger till höger från stranden räknat och går under namnet Stacken, eftersom där finns så mycket myror. De övriga scouternas tält på vänster hand ligger litet högre upp och kallas alltså Fågelboet. Där huserar Svalorna, Örnarna och Spovarna i var sitt tält.

En blick på dagordningen och ordningsreglerna visar, att dagen är noggrant indelad för olika göromål, att ingen utan tillstånd får avlägsna sig från

lägerområdet, och att pojkarna får simma bara vid bestämda tider. Man stiger upp kl. 7 och lägger sig kl. 22.”

Vid detta tillfälle stannar man kanske upp och tänker att detta låter inte nämnvärt annorlunda än ett sommarläger idag, förutom Karis Gossarnas patrullnämnd, som klingar obekant för dem som anslutit sig till kåren under 80-talet och efteråt. Den idag så vanliga KG-traditionen att döpa sin patrull efter en rovfågel är alltså helt tydligt av ett senare datum. När vi går vidare i texten framgår karaktären av ett 40-talsläger tydligt, skribenten står alltså kvar vid anslagstavlan och reflekterar:

”Vi fäster oss vid en passus om ’arbetslagets avfärd kl. 12.15 till och dess återkomst kl. 18.30 från Svartbäck’ och frågar vad det betyder. Svaret blir att 10 pojkar varje dag hjälper till på Svartbäck hemman med höbärgning, ogräsrensning o.d., något som borde vara ytterst välkommet i dessa tider av knapp arbetskraft. Lägre är berättigat till ett extra kvantum mjölk, och den fås från nämnda gård. Provianteringen är rätt tillfredsställande. Dricksvatten tas från en holme i närheten och genom Scoutunionen har man fått amerikanskt smör, köttkonserver, svensk torr mjölk, makaroni och konserverad majsgröt. Potatis lär det vara litet knapp om. Matvarorna förvaras snyggt uppradade på hyllor under en presenning, som spänts upp nära stranden.”

Detta med dagsverken under läger den här tiden är faktiskt inte så speciellt, även i fredstider var man tvungen att helst slå läger nära hemman eller gårdar, varifrån man kunde proviantera i utbyte mot vissa arbetsinsatser. Det går att utröna mycket från denna tidningsartikel, som är ett värdefullt tidsdokument i sig. Till exempel står det ganska klart, att det är fråga om stadsungdomar som kommit ut på läger. Ungdomen på landsbygden var fast vid höbärgningen under den här tiden.

Lönegren relaterar till skribenten sina förhoppningar om att verksamheten skall ta en större fart efter hand. Han framhåller scoutrörelsens pionjärbete för mellanfolklig förståelse, och ger en antydning om ett nordiskt lägermöte med sikte på personlig kontakt och knytande av vänskapsband mellan ungdomar från de skandinaviska länderna.

Skribenten avslutar sina betraktanden med att åse en dragkamp, vilken råkar sluta i att repet brister med den påföljden av ankarna föll till sjöss. Vidare kommenterar han belåtet att man på lägerområdet inte använt en enda spik, utan allt bestod av tillfälliga men prydliga trä- och repkonstruktioner. Slutprogrammet för dagen var fisksoppa, plättar med blåbärssylt, akrobatik och lägerbål. Artikeln avslutas med ett lyckönskande för scouternas framtid.

Kåren deltog relativt regelbundet i läger anordnade av förbund och distrikt, sammanlagt ett 20-tal läger under trettioårsperioden 1950-1980. Även i internationella läger hade kåren representation under tidsperioden. År 1957 deltog ledarscouten Stig Hausen i jubileumsjamboreen i England, som ordnades till minnet av att det gått 50 år sedan B-P ordnade det första lägret, och 1959 deltog patrulledare Bengt Lassenius i Amundö-jamboreen i Göteborgstrakten. Ytterligare kan nämnas år 1975 då Karl-Erik Tenlenius och Henrik Nyberg deltog i Nordjamb-75 i Norge.

Trots att scoutingen ju är en året-om-verksamhet är nog alla ense om att det är – nu som då – sommarlägren som är verksamhetens årliga höjdpunkt. Oftast är det många unga som kommer med i verksamheten på våren med ett mål i sikte, det vill säga att kunna delta i det kommande sommarlägret. På lägren är det viktigt att ha balans mellan organiserat program och fritid, för trots att det låter otroligt, så har erfarenheten visat att barnen lätt får tråkigt om de har för mycket fritid!

Under sina sommarläger har kåren rört sig dels på egna marker men också naturligtvis på Karis stads marker och staden har alltid varit mycket välvilligt inställd till lägerarrangemangen. Hållsnäs i Svartå har varit den självklara platsen för sommarlägren sedan verksamheten tog ny fart under 1980-talet. Som talande exempel på dessa presenteras som följande kort några sommarläger från 1990-talet.

.Läger i Botby, Helsingfors, 1924. (Lokalarkivet Arresten, Reino Juslins samling)

Bilder på patrull Björnen på läger i Lappvik 1956.
(Lokalarkivet Arresten, Karis Gossarnas samling)

Sommaren 1991 var det dags för kårens sex dagar långa jubileumsläger i Hållsnäs i Svartå. Kåren firade sitt 80-årsjubileum och till lägret hade man även inbjudit kårer man samarbetat med under tidigare år, nämligen Karis Flickorna, Lojo Skogsvandrare och Lojo svenska flickscouter. På programmet för de ca. 100 scouterna, av vilka omkring 40 varungar, stod. kanotpaddling, åkning med vattenskidor, tältbastu, sommarolympiad och övernattnig i vindskydd, för att nämna några få punkter. Den odiskutabla höjdpunkten var lägerbålet med korvgrillning och sång.

”Karisscouter jagar lejon” rubricerar tidningen Västra Nyland sitt reportage från karisscouternas (Karis Gossarna och Flickorna) sommarläger 1992, KUL-92. Platsen var naturligtvis det egna området kring Granhyddan i Hållsnäs i Svartå. Som lägerchef fungerade vicekårchef Torbjörn Neovius som tillsammans med de övriga funktionärerna hade fått ihop ett imponerande program där man tränade olika färdigheter som en scout bör ha.

Det roligaste inslaget var nog lejonjakten som kulminerade vid tvåtiden på måndagsnatten då tystnaden bröts av höga lejonrytandet som satte fart på de sovande och intet ont anande scouterna. Det enda negativa inslaget under lägret var att den traditionella lägerelden inte kunde tändas på grund av brandfaran efter en längre tids torka. Men scouterna stod inte handlingsförlamade utan hittade på att ersätta elden med en mängd stormlyktor som hängdes upp kring en samling stockar och på det sättet fixade man en ganska hyfsad braseffekt.

Att ställa igång ett flera dagar långt scoutläger för över 150 scouter från 3 olika kårer är inget man gör i en handvändning. När sommarlägret 1994 skulle hållas på sedvanlig plats i Hållsnäs anlände en förtrupp på sju scouter fem dagar i förväg för att planera lägerområdet och rigga upp det nödvändigaste. Hit hörde köket, matsalen, toaletterna båtbyggen och simbyggen. Tälten restes av ”invånarna” själva då de med cykel anlände till platsen den första lägerdagen. Och visst blev det en imponerande tältby med sexton tält. I detta sammanhang ska det också påminnas att i stort sett samma skara oftast blir kvar på plats efter att scouterna åkt hem. Detta för att riva alla tillfälliga byggnader och städa efter en veckas vistelse i skog och mark, vilket lämnar en del spår.

Programmet under lägret var i viss mån skraddarsydd med tanke på de olika åldersgrupperna. De äldsta scouterna hade bl.a. överlevnadsexpedition bestående av vandring och kanotfärd. Som ”experthjälp” hade man seniorscouter Frank Sjöblom, som för de här dagarna var ute på permission från sin militära vardag. På lägerområdet fanns också en s.k. Rambobana där alla kunde testa hur snabbt de klarade sig igenom, sommarolympiad och en natthajk på cykel till Biskopsnäs. Även de yngsta, vargungarna, hade ett tufft eget program ute i skogen i form av en spårning.

Antalet lägerdeltagare ökade ständigt under 1990-talet. I storlägret sommaren 1994 hade man sammanlagt 160 deltagare, vilket kan jämföras med drygt 10 då lägret var som sämst tio år tidigare. Av deltagarna var 52 vargungar, 74 patrullscouter och 11 seniorscouter. De övriga deltagarna var vuxna, bestående av föräldrar, scoutledare och vargungeledare.

Sommarlägret 1995 gick under namnet ”Mysco-95”. Namnet härstammade enligt lägerchef Frank Sjöblom från att det alltid emellanåt skulle vara litet mystiskt på lägret. Lägret fick mycket gott betyg av deltagarna som speciellt verkade uppskatta att det var mindre strängt än det brukade vara på lägren, att man fick vaka länge på kvällarna och i gengäld sova litet längre på morgnarna. Men visst gillade man programmet också, bl.a. en nattmanöver som ordnades som en del av Patrullrådet (en förkortning av patrullrådighetstävling), och som gick ut på att söka efter en mystisk person vid namn Sherlock Holmberg. Nattmanövern var för många av scouterna den första i sitt slag de deltog i.

Trots kliande myggbett och en ärtsoppa som var hemsk och smakade rökt fisk var det idel glada miner bland deltagarna i ”Astronautica”, namnet på karisscouternas storläger med rymdtema i Hållsnäs sommaren 1997. Ett speciellt inslag på lägret var de gästande scouterna från Lovisa Scoutflickor som man gjort bekantskap med på storsamlingen i Hangö året innan.

”Robinson” stod det med av kvistar tillverkade bokstäver ovanför infarten till sommarlägret 1999. Temat innebar att de lägeransvariga var tvungna att uppbringa all sin fantasi och uppfinningsrikedom för att hitta på verksamheter som kan förknippas med de utmaningar Robinson Crusoe hade då han levde ensam på sin Söderhavsö. Lägerchefen och Karisflickan Henrika Lönngren som ansvarade för lägret tillsammans med en stab av ca tjugo ledare, menade dock att temat var rätt så tacksamt eftersom det rymms med hav, sand, äventyr och mat under en vecka kantad med maskerad, skattjakt, hajker och färdighetsövningar.

Lägerporten ”KG 75” vid 75-årsjubileumslägret 1986. (Lokalarkivet Arresten, Karis Gossarnas samling)

Sommarläger 1986: vargungarna ställer upp på besöksdagen.
(Lokalarkivet Arresten, Karis Gossarnas samling)

Karis Gossarna deltar i OKEJ-89, andra fanan från vänster.
(Lokalarkivet Arresten, Karis Gossarnas samling)

KUL-92 i Svartå: flagghissning under lägerchefen Torbjörn Neovius uppsyn.
(Lokalarkivet Arresten, Karis Gossarnas samling)

En lägervy från KUL-92; under 90-talet var stranden vid Granhyddan ofta fullsmockad av tält när det var sommarläger. (Lokalarkivet Arresten, Karis Gossarnas samling)

Alltid redo! Glada miner på KUL-92.
(Lokalarkivet Arresten, Karis Gossarnas samling)

Gammal lägertradition igång på KG-80: lägerdop! (Lokalarkivet Arresten, Karis Gossarnas samling)

KG-80. Förevisande: alla lägers centrum, nämligen matsalen. (Lokalarkivet Arresten, Karis Gossarnas samling)

Kluck-93: den ovärderliga kökspersonalen! (Lokalarkivet Arresten, Karis Gossarnas samling)

Hajker, utfärder, tävlingar

”Patrullarbetet är kårens ryggrad”. Dessa ord dyker ständigt upp i kårens verksamhetsberättelser. Det aktiva patrullarbetet syns på många olika sätt, t.ex. nämns det i verksamhetsberättelsen för 1959 att ”patrullerna hållit 108 möten, 31 dagsutfärder och 1 övernattning”.

När hela kåren samlats på utfärder och hajker men även patrullvisa utfärder har det vanligtvis varit frågan om dagsutfärder utan övernattning, t.ex. vandrade man under Mojes tid iväg på söndagsmorgonen mot ett givet mål och återvände framemot kvällen. I terrängen stekte man plättar, gräddade pinnbröd, kokade te etc. Friheten att bege sig ut på strövtåg utan något annat mål än att vistas i naturen på dess egna villkor har varit gällande då som nu. Det populäraste målet var terrängen kring Dönsbybergen som med sina höga berg och kärr gav intrycket av ”riktig” ödemark. Seudonsjön och Långsjö i Backgränd och Pojo har varit andra naturliga samlingspunkter.

En sak att notera om utfärderna och hajkerna är att kårchefernas och de äldre ledarnas roll har traditionellt sett var väldigt marginell. Dessa mer eller mindre informella evenemang sköttes av patrullerna själva. Som nyvald kårchef insåg Lassenius att hans tid inte skulle räcka till att sköta både kårens kansliarbete och det aktiva arbetet med pojarna. Nyckelpersoner blev i stället nu patrulledarna som fick i uppgift att intensifiera patrullarbetet. Som morot för patrullverksamheten fungerade av förbundet (Finlands Svenska Scouter) utlysta tävlingar där man mätte scout-färdigheterna, framför allt Westendtävlingen och Procenttävlingar.

Utfärd till Dönsby sommaren 1925. (Lokalarkivet Arresten, Reino Juslins samling)

Skidutfärd till Dönsbybergen, mitten av 1920-talet.
(Lokalarkivet Arresten, Reino Juslins samling)

Patrull Råven i Dönsbybergen 1935. Med morgonkaffet i hand kanske? Från vänster: Knut Lindgren, Aarre Santero, Kaj Johansson och Lars Rejström. (Lokalarkivet Arresten, Lars Rejströms samling)

Redan i maj 1950 deltog kåren med tre patruller i Westendtävlingen. I början var naturligtvis resultaten mycket blygsamma men allt efter som åren gick klättrade patrullerna i resultatlistorna. År 1959 nådde man både en andra och en tredje plats och andra platser åren 1961 och 1962. Höjdpunkten kom år 1972 då patrull Ekorren segrade med Sam Sjöblom som ledare. Tävlingen ordnades i hajkform. I verksamhetsberättelsen nämns prestationen med följande ord: ”Ekorrpatrullens seger med 619 poäng mot tvåans 549 i Westendtävlingen blev som en lysande stjärna på den i övrigt nattsvarta verksamhetshimmeln”. Framgången var ingen slump utan resultatet av målmedvetet arbete. Om detta vittnar rapporten från patrullens genrep och övningshajk som här återges i sin helhet:

”Westend-hajk 72. Rapport. Genast när vi fick höra att Westendtävlingen även detta år skulle vara i hajkform, började vi planera. Denna gång skulle allt förberedas ordentligt; utrustningen skulle vara i toppform, allt skulle vara med. Vi inriktade oss på Weekenden 3-4-juni, eftersom alla patrull-medlemmar är skolelever. Trots att förberedelserna just därför blev i någon mån bristfälliga

lyckades hajken över förväntningarna och vi är nöjda med våra resultat. Hajkplatsen var den 'gamla', Långsjön, 15 km från Karis. Alla Ekorrens medlemmar, "Sammen", "Kjelle", "Klyyse" och Kalle var med plus kontrollören - Ralf Sandberg - då en yngre ledargestalt. Han kallades även för "Rötski" i en del protokoll.

"Vi startade kl. 11 på lördagen. Vädret lovade en fin hajk; inte regn, inte sol, inte hetta, inte köld och inte allt för molnigt. Färdmedel var cykel 10 km och gång 5 km. När vi kom fram var det eftermiddag. Sammen och Klyyse började söka gamla spiror till vindskyddet, sådana fanns eftersom vi varit på platsen förut, medan Kjelle och Kalle gick för att leta efter ved och granris. 1 ½ timme senare var vindskyddet rest, eldstaden byggd och maten kokade. Sedan satte Ralfen – kontrollören – igång med tävlingen. Redan medan vi reste vindskyddet sprang han omkring och var hemlighetsfull, men nu gav han oss ett papper med frågesport. När frågorna, vilka vi tyckte var ganska lätta, var besvarade började vi hugga ved och göra allt i ordning för natten. Två grenar skulle vi hinna med i kväll, sa Ralfen, och när allt annat var färdigt och vi hade dristat oss till ett dopp i sjön, samlades vi runt elden. Denna gång gällde det karttecken. Kalle, som alltid varit uppfinningsrik, hade många förslag, som vi övriga dock inte godkände. Bl.a. ville han ha nr 17 till 'hona, stående på huvud' och nr 19 till 'hane, dansande på lina'. Därefter följde korrekturläsningen, som gick av bara farten. Vi gick ganska tidigt och lade oss den kvällen. Ralf sa nämligen att 'det som väntade följande dag skulle vara både fysiskt och psykiskt påfrestande'.

Efter att vi på morgonen ätit och gjort morgonsysslorna vidtog orienteringen. Den var utan tvivel den roligaste grenen. Terrängen runt Långsjön är gropig och ojämn och trots att orienteringsfältet var litet, lyckade Ralf inte söka upp något jämnt område. Det var naturligtvis inte nödvändigt heller, avstånden var så korta. I alla fall lyckades vi så bra, att t.o.m. Ralf, som själv lärt oss orientera, var förvånad.

Vi lagade mat efter orienteringen, åt och började plocka ihop utrustningen. Efter städ- och släckarrond krängde vi ryggsäckarna på oss och började vandra. Det

hann regna en skvätt innan vi var hemma kl. 17.10 men våta hann vi inte bli, inte av regn i alla fall för söndagen var het och kvalmig. Ekorren. Karis Gossarna.”

Så här såg det måhända ut på Westend-hajken 72, men detta foto är högst antagligen taget i slutet av 50-talet. Längst till höger ser vi i varje fall en ung Ralf Sandberg. Fotot härstammar från hans eget fotoalbum (Torbjörn Neovius, privat samling).

Ett annat foto från 50-talet, ur Ralf Sandbergs fotoalbum, som visar kårens speciella förkärlek för att bygga! Denna gång en s.k. ”spirfia” (Torbjörn Neovius, privat samling)

Ibland urartade (och urartar) sig byggandet en smula?! (Torbjörn Neovius, privat samling)

En ung Toffa ut på flottfärd (Torbjörn Neovius, privat samling)

En skara Karis Gossar på utfärd, 50-tal. Från vänster: okänd, Ralf Sandberg, Olle Enberg, Olle Jernström, Bo Fagerström, Leif Söderholm, Lars-Erik Fagerström, Björn Svahnström, Per-Olof Holmström (Torbjörn Neovius, privat samling)

Intresset för hajkerna ökade märkbart under 1960-talet och ofta hände det att alla patrullerna var ute på hajk samma söndag. Ofta hände det också att hajkerna sträckte sig över två dygn och de till kåren anskaffade vindskydden var i flitig användning.

Uttrycket ”inget ont utan något gott” kan tillämpas på situationen med konstant ledarbrist på 1950-talet. Ledarbristen gjorde att patrullerna svetsades ännu mer samman och själv planerade sina utfärder, hajker och läger.

I förbundets procenttävlingar på 1950- och 1960-talet var kåren aktiv framför allt i skidning och simning. I simning segrade kåren 1953, 1954 och 1964 och kom därtill tvåa 1962 och 1963. Bland övriga tävlingar som ordnades på 1960-talet kan nämnas BP-tävlingen, som var fråga om en iakttagelsetävling mellan patrullerna och som ordnades då kårens samlades på BP-dagen den 22 februari. Vi bör dock komma ihåg att huvudsyftet med tävlingarna ingalunda var ära och framgång utan snarare att frammana kamratskap och god kåranda.

Inom kåren tävlade man bl.a. i den s.k. Trekampen som bestod av att man först löpte en sträcka till Pumpviken där man hade sina kanoter. Därifrån paddlade man över till andra stranden där man hoppade upp på sina cyklar och trampade vidare i mål. Trekampen hade sina anor ända från 1930-talet.

Våren 1974 genomförde några medlemmar tillsammans med medlemmar ur Lojo Skogsvandrare en 35 timmar lång flottresa på Svartån. Starten skedde i Åkerfors och efter att ha övernattat vid Kyrksjön fortsatte äventyret mot målet i Åminnefors. Vid kraftverket i Billnäs var scouterna tvungna att bära sina flottor förbi forsen och kraftverket.

Intresset för scouting på vatten tycks ha tänkts eftersom kåren år 1978 skaffade fyra kanoter och då inleddes något som man kan kalla för ”kanotfärdernas tidevarv”. En stor del av verksamheten skulle en tid framöver mycket kretsa kring kanoterna som erbjöd medlemmarna på många oförglömliga färder längs olika vattendrag i Västnyland. Kanoterna kunde skaffas tack vare värdefullt ekonomiskt stöd från några av ortens företag som fick sina namn målade på kanoternas sidor.

Sedan dess har kåren testat de flesta framkomliga vattendragen i omnejden och i Västra Nyland överlag, bland annat Fiskars och Kisko å. Sjundeå ävenledes, som är det enda av åarna som krävt sina offer (kantrade kanoter och våta scouter) tack vare sina strida strömmar. Från Låppträsk har man även paddlat ut till havet och vidare till Lagmans strand.

Här demonstreras de nyanskaffade kanoterna på Karisdagen 1978.
(Lokalarkivet Arresten, Karis Gossarnas samling)

Kanotutfärd i Svartån 1979. (Lokalarkivet Arresten, Karis Gossarnas samling)

Till de mera utmanande evenemangen som har stått inom kårens regi hör I-klassvandringen och ”Olga i Naturen”. I-klassvandringen var gemensamt för alla scouter i Finland före det s.k. nya programmet infördes, då klassindelningen från tredje- till förstaklassscout å sin sida avvecklades. I-klassvandringen var ämnad som en ”slutexamination” för II-klassscouter aspirerande till I-klass, och inbegrep en längre vandring med krävande orientering och svårare delmoment och kontroller som krävde att alla inlärd färdigheter skulle sättas på prov. Vandringen skedde oftast i par och som avslutning skulle paret/patrullen författa en rapport över sin vandring. Tack vare detta krav har vi idag till exempel följande strapatser, begångna i slutet av april 1987:

”Bermuda-trions rapport över I-klassvandringen 25 – 26 April 1987 i Karis:

Klockan 8.30 samlades vi, Robin, Simo och Mats vid vår högt lovprisade (enligt Jens) kårlokal, varifrån vi sedan startade till Kanaltorget i Karis. Start efter lång väntan på våra medvandrare och ledare bosatta i Karis.

Vi kuskades sedan något nord-väst om Karis därifrån vi startade utrustade med bandspelare och Mosses [Christoffer Enströms] inspelade väganvisningar. För säkerhets skull hade vi också ett nödebrev om vi skulle råka tappa bort oss. Allt som allt var vi tre patruller som skulle bevisa vad vi var värda. Från början skulle vi vara fler men de blev tydligen rädda. Vi följde Mosses anvisningar till punkt och pricka och lyckades hålla t.o.m. samma takt med honom, alla sevärdheter kom just då som de lovades, också fågelsången stämde. [- - -] När vi kom till en väg, som var mycket våt, höll vi på att gå i fel väderstreck, men lyckligtvis vände vi i tid. 'Här kommer lite kläfski, kläfski, erittäin kläfski' (Mosse). Sedan väljer vi att följa en stig som leder oss till en sjö var vi träffar på en hel massa folk: Björn, Kimsu, Beni och Tuffa. Vi mätte pH-värdet på sjön och närbelägen is."

Efter några sidospår (en av deltagarna drattade i sjön med kläderna på) och kontroller, orientering efter kartbitar och nummerlappar, kommer sedan gruppen fram till övernattningsplatsen där flera överraskningar låg och väntade:

"Vi spikade tvärs igenom skogade och efter en stund hördes Mosses röst (och han) var dock långt bort ännu men på rätt väg var vi. Vi hittade övernattningsstället utan svårigheter. Efter att ha ätit bl.a. kall läverlåda [sic!] och vispgröt fick vi vår livs surprise: Vi skulle plocka, rensa ut inälvorna ur en HÖNA, och tillreda en (obs!) smaklig måltid av den. Vi satt upp vårt vindskydd och efter att noga ha följt med Björns och Kimsus förehavanden i den ädla konsten att plocka häna började Gonzo the Great [någon i patrullen] att tillreda sin egen fågel. Vingarna av med yxa, bort med fjädrarna och in med kniven i odjuret. Efter att Robin kommit överens med sin näsa att det inte luktade så hemskt illa drog vi ut allt möjligt som kanske någon gång skulle ha blivit ett ägg plus en massa inälvor ur det stackars

kräket. Styckandet av kadavret lämnades åt Robin medan Mats och Simo hämtade granris till vårt vindskydd. Robin satt sina länkare vid lägerelden, alldeles tydligt för nära, med den påföljden att de blev lite deformerade.

Medan hönan puttrade på i allsköns ro i ett par timmar tog vi itu med en annan uppgift: tillverka en farkost som med egen kraft tar sig fram minst 50 cm i vatten – lyckades, tillverka en grej som spränger en ballong efter 30 sek. – misslyckades, den sprängdes först efter 46 sekunder – tyvärr. Hönan klarade sig däremot fint. Den smakade gott, var inte för seg och fick en fin andra plats av smakrådet. Resten av kvällen gick till texterna av Muminpappans memoarer.”

”Bermuda-trion” skriver vidare om övernattningen, som inte blev helt problemfri den heller. Man sov uppenbarligen i öppna vindskydd och nyingen (nattbrasan) slocknade någon gång vid 2-snöret varpå det blev väldigt kallt - mössan drogs över ögonen, som man skrev. Nästa dag var det väckning tidigt kl. 8 och starten på fortsättningen av vandringen inte långt därefter. Det som trion mest minns av denna söndag var en klassisk 1-hjälpskontroll med simulanter. Scenariot var en bussolycka, och en hop hysteriska ledare iklädda rollerna som olycksoffer målas i mustiga ordalag av trions rapportskribent.

Gruppen anlände i vilket fall som helst lyckliga men trötta i mål, och helhetsintrycken de sammanfattar i slutet av sin rapport är av en relativt välorganiserad hajk. Man klagade lite över mätningen av pH-värden (det blev tydligen en hel del sjöar att undersöka), lite över vandringens längd och så vidare men avslutas ändå med konstaterandet att ”den absoluta höjdpunkten” var ”hönan, trots stanken”.

Till minnet av sin tidigare kårchef och hederskårschef Mauritz ”Moje” Sandberg beslöt kåren att 1993 starta en tävling bärande hans namn, Mojens Scaba. Tävligen blev en årligen återkommande patrulltävling för scouterna i Karis. Här sitter patrull Gamen, vinnare i den första upplagan av Mojens Scaba 1993, stolt posera kring det fina vandringspriset. Fr. vänster: Anders Siggberg, Peik Neovius, Andreas Lagerbohm, Jonas Himmelros samt patrulledarna Martin Arhippainen och Staffan Eliasson (Lokalarkivet Arresten, Karis Gossarnas samling).

I lokal och lya

Eftersom kåren från dess grundande stod utan egen lokal ställde ungarlen Moje fr.o.m. 1924 sitt eget hem, en villa i korsningen mellan Parkgatan och Henriksgatan (numera riven), gratis till kårens förfogande. Och otaliga är de kårmöten, både officiella och inofficiella, som under de kommande 20 åren skulle hållas kring Mojens köksbord. I slutet av 1930-talet flyttade Moje till en

järnvägskasern i Stationsbacken ovanför tågstationen och även där överlät han ett rum som klubblokal åt kåren.

Men före det hade han hunnit göra sig omåttligt populär bland ortens gossar, bl.a. genom att erbjuda rum åt pojkar som gick i samskolan men bodde på rätt så långt avstånd – på den tiden saknades bussförbindelser mellan Snappertuna och Pojo till Karis.

Pojkarna fick vistas avgiftsfritt i Mojes hem, det enda som förväntades av dem var att de skulle fungera som tekokare åt Moje då han kom hem ibland ganska sent på kvällarna. Vistelsen hos Moje uppskattades t.o.m. högre än att bo hemma; en bidragande orsak därtill kan ha varit den skål med karameller som alltid stod framsatt på köksbordet.

Kårledningen under senare årtionden stod inför samma utrymmesbrist under kommande årtionden. Eftersom kåren saknade en egen kårlokal efter hölls till exempel kårkvartersmötena i regel hemma hos kårchefen. För de mer utrymmeskrävande kårsamlingarna och årsmöte upphyrde man utrymmen i Karis-Billnäs samlyceum eller Kila svenska folkskola eller så nyttjade man ett rum i Församlingshemmet. Under 1960-talet kunde kåren också några dagar i veckan disponera ett rum i köpingens hälsogård och senare i Barnens gård.

Ett negativt inslag i patrullarbetet var naturligtvis att kåren saknade egna utrymmen där kårerna kunde ha samlats. Nu skedde patrullarbetet under hela tidsperioden för det mesta hemma hos någon patrullmedlem eller i en inofficiell egen ”lya”. Fr.o.m. 1978 underlättades arbetet genom att staden upplät ett hobbyrum i Tallmo till kårens förfogande.

Patrull Björnens julfest 1957 i deras egen lya. (Lokalarkivet Arresten, Karis Gossarnas samling)

Patrullerna förde egna dagböcker över sina möten, en del mycket utförligt med illustrerande teckningar och andra mer anspråkslöst, som kan bjuda på en hel del intressant läsning. Här t.ex. intagningsceremonin för patrull Älgen från 1950:

”Offret tages in. Papperspåse bindes över huvudet, varefter det (offret) placeras i en stol. Några meter rep slås kring armar och ben och nu börjar mästaren mumla om rödglödgade järn m.m. sådana fasliga saker, och slår några kilo snö (eller kallt vatten) innanför skjortan. Om man har tillgång till klipulver och nyspulver, är det

bra att använda i lämpliga mängder. Man tager sedan bort påsen och klipper hål för ögonen i den, samt passar på tillfället att skära bort en skön lock från offret kålrot. Påsen på igen, varefter man med ett lätt slag i huvudet förvissar sej om att personen ifråga är lokalbedövad. Nu är det lämpligt att se om offrets intelligens i någon mån har avtrubbats. Man väljer en lämplig nöt åt honom att bita i och börjar gnugga hans geniknölar.

Följande lilla tal bör hållas med dov och något darrande stämma: 'Broder (namnet), du har nu genom ditt eldprov för ditt inträde i gammelälgens familjegemenskap, och därigenom fått den stora rätten att få kalla dej älgens son, skogens prins. Visa dej värdig förtroendet genom att ej för någon omtala hur ditt inträde i skogens konungs hov har gått till. Gammelälgen hälsar dig välkommen!'

Det är självklart att älgens märke ska slås å varje medlem. Lämpligast är det nog att använda älgens stämpel och platsen för stämplandet kan tagas på underarmen."

Ceremonin är undertecknad av "skogens konung, gammelälgen, överceremonimästaren Näcken" med tillägget "För första gången denna intagningsceremoni användes var tisdagen den 28 mars 1950. Näcken."

RÄV

RÄV! RÄV!

Dag Tid	ANTAL Närvanor					Rog Fästare	Eino Häika	Röje Eman.	Kas Rogström.	Hans Sjöström: K.	Jan Hedberg. P.L.	Namn.
	1	2	3	4	5							
14/1 - 35.					•			X	•	X	X	And. m.
17/1 - 35.					•			X	X	X	X	and. m.
19/1 - 35.					•			X	X	X	X	P.M.
24/1 - 35.					•			0	•	0	X	ut Färd.
26/1 - 35.					•			X	X	0	X	P.M.
3/2 - 35.					•			X	X	X	X	P.M.
10/2 - 35.					•			X	X	X	X	P.M.
17/2 - 36.					•			X	X	X	X	P.M.
24/2 - 35.					•			0	X	X	X	Val. m.
14/1 - 36.					•			X	X	X	X	P.M.
18/1 - 36.					•		X	X	X	X	X	and. m.
21/1 - 36.					•		X	X	X	X	X	P.M.
20/1 - 36.					•		X	X	X	X	X	ut Färd.
29/1 - 36.					•		X	X	X	0	X	P.M.
2/2 - 36.					•		X	X	X	X	X	P.M.
9/2 - 36.					•		X	X	X	X	X	P.M.
10/2 - 36.					•		X	X	X	X	X	P.M.
10/2 - 36.					•		X	X	X	X	X	P.M.
14/2 - 36.					•		X	X	0	0	X	P.M.
21/3 - 36.					•		X	X	X	X	X	and. m.
7/4 - 36.					•		X	0	0	0	X	P.M.
10-14/4 - 36.					•		X	0	0	0	X	FÖR. L.
21/4 - 36.					•		X	0	0	0	X	P.M.
					•		0	0	X	X	X	UTFÄRD.

Utdrag ur patrull Rävns dagbok 1935-36. (Lokalarkivet Arresten, Lars Rejströms samling)

Egna utrymmen i scouternas hemmaknutar gav dock i längden ingen fixpunkt för kåren och kampen om en egen kärlokal fortsatte. Otaliga är de lösningar som använts under åren. Från det självständiga scoutlivet i patrullgemenskapen i lyor,

Dönsbybergen och Långsjöns stränder träffade man i slutet av 1970-talet en jackpot: Scoutstugan Granhyddan. Under år 1973 diskuterades i Karis olika möjligheter att effektivera och fördjupa scoutarbetet på orten. Resultatet blev att Svartå Spejare uppgick i Karis Gossarna medförande all fast och lös egendom och Karis Gossarnas verksamhetsområde utsträcktes att omfatta dåvarande Karis köpings hela område. Officiellt skedde detta den 28 januari 1974.

För Karis Gossarna (och Karis Flickorna) fick sammanslagningen betydande och trevliga konsekvenser. I samband med sammanslagning fick man nämligen överta svartåkårens scoutstuga i Hållsnäs vid Lojo sjö. För skötseln av stugan utsedde kåren varje år på årsmötet en s.k. stugufogde.

Den 25 maj 1974 hölls ett högtidligt invigningstillfälle i regn och rusk vid stugan då man gav den namnet Granhyddan. Invigningen hade föregåtts av timtal av frivilligt reparationsarbete av kårens äldre medlemmar eftersom stugan som tagits i bruk 1961 mer eller mindre hade förfallit och var i behov av grundliga reparationer.

Reparationsarbetena fortsatte under flera år men inför 1983 inleddes de mest omfattande reparationsarbeten hittills då den nyvalde kårchefen Ralf Sandberg tillsammans med Stefan Holmberg som stugufogde åtog sig huvudansvaret för arbetena. De mycket omfattande arbetena slutfördes tre år senare 1986 och den nyrenoverade Granhyddan stod som plats för kårens 75-årsjubileum. Renoveringsarbetena underlättades avsevärt genom det ekonomiska understöd man beviljades av Karis stad. Skötseln av stugan var ingen lätt uppgift, flera brottsanmälningar från tiden kring renoveringen vittnar om att stugan blev utsatt för inbrott och vandalisering, ett förargligt faktum vilket tyvärr yttrat sig även på senare tider.

För att råda bot på detta blev kåren tvungen att bygga till kraftiga låsanordningar på stugan och dess vedskjul, och så sent som år 2008 började man planera en bom till infarten av lägerområdet och ansökan om bygglov som inlämnades till Karis stad godkändes. Bommen byggdes under 2009 som i övrigt var ett s.k. serviceår på stugan och området eftersom man inte ordnade sommarläger den sommaren.

Samtidigt började man också göra upp planer på att förbättra inkvarteringsmöjligheterna i stugan. Bekvämligheter som rinnande vatten och elektricitet saknas fortfarande men det är också ett medvetet val från kårens sida.

Stugan blev genast en omtyckt och naturligt ställe för läger, hajker och utfärder för scoutgrupper i alla åldrar. Längs med åren har det ständigt gjorts förbättringar på stugan och näromgivningen, t.ex. det år 2007 byggda skjulet för kårens kanoter vilkas antal idag har ökat från ursprungliga fyra till åtta. Byggandet av skjulet möjliggjordes av ett stipendium på 500 euro från Karis Rotary. Lägerområdet i Hållsnäs var ju en naturlig uppbevaringsplats för kanoterna tack vare den omedelbara närheten av vatten. Till den regelbundna underhållsverksamheten hörde också ved- och städtalkon.

Äldre medlemmar utför reparationsarbeten på Granhyddan 1985. (Lokalarkivet Arresten, Karis Gossarnas samling)

Samma byggnadsarbeten 1985. (Lokalarkivet Arresten, Karis Gossarnas samling)

Vargungeflocken samlades i början av 1980-talet i Tallmo där staden upplät ett hobbyrum för scouternas användning. Ibland blev det så pass trångt att man var tvungna att flytta andra tillfälliga utrymmen, t.ex. till finska högstadiet på Ekenäsvägen.

Från och med 1985 kunde kåren börja använda ett mötesrum i källaren i Dalgatans barnträdgård som kårlokal och hobbyrummet i Tallmo fungerade härefter som reservutrymme. Med tiden blev förhållandena i källarutrymmet på Dalgatan svårare och svårare, dels p.g.a. att man delade utrymmet med andra föreningar, dels för att utrymmet var i mycket dåligt skick, och kåren sökte febrilt efter en ny lokal i stadens centrum.

I september 1992 kunde kåren flytta sitt ”högkvarter” till den f.d. kappsäcksfabriken. Utrymmet delade man med Karis Flickorna. Problemet var att

Karis stad hade för avsikt att ta utrymmet i eget bruk redan följande år så sökandet efter en lokal måste fortsätta.

Sökandet efter en egen kårlokal belönades hösten 1993 då man tillsammans med Karis Flickorna kunde flytta in i egna rum i Villa Hagas andra våning. Utrymmena fick kårerna naturligtvis nyttja hyresfritt och dessutom erhöll man ett förvaringsutrymme på vinden.

Villa Haga var både utvändigt och invändigt i dåligt skick så det var egentligen bara en tidsfråga innan kåren skulle bli tvungen att flytta undan en renovering. Detta skedde i september 2006. Ersättande utrymmen hittade kåren i f.d. Katarinahemmet. Ett drygt år senare var det dags för kåren att flytta tillbaka till Villa Haga där man fick disponera över ett rum tillsammans med Karis Flickorna.

Villa Haga, kårens hemvist sedan 1993. (J-P Stenvall)

I Villa Haga fungerar de båda kårerna ännu idag. Utrymmesfrågan har dessutom utvecklats i positiv riktning så att båda kårerna nu har ett eget mötesrum.

Övrig verksamhet

Utdelning av olika slag av utmärkelsetecken av olika slag var vanliga inslag på årsmöten och andra kårsamlingar. En speciellt högtidlig utdelning ägde rum den 28 maj 1958 då scouten Lars Antin tilldelades förbundets silverkors för räddande av människoliv i augusti 1957 då han räddade en liten pojke från en säker drunkningsdöd.

Den 27 februari 1966 firade kåren sitt 55-årsjublieum under högtidliga former i Karis-Billnäs samlyceum inför en publik på ca hundra personer. Från förbundets sida deltog både scoutchefen Åke Romantschuk och sekreteraren Harry Lydman. Jubileet hade föregåtts av gudstjänst och dubbning i Karis kyrka. I samband med jubileet utdelades i sedvanlig ordning också flera hedersmärken. Dagen före jubileet hade man förrättat kransnedläggning både vid hederskårchefen Mauritz Sandbergs grav i Pojo och vid hjältegravarna i Karis.

Julfestprogram, slutet av 1980-talet. (Lokalarkivet Arresten, Karis Gossarnas samling)

Dubbnig i Ekenäs kyrka 1999. (Lokalarkivet Arresten, Karis Gossarnas samling)

2000-talet : Scoutidealen lever vidare

Scoutingen står inför samma utmaningar som all annan frivillig föreningsverksamhet för unga, dvs. konkurrensen om ungdomarnas fritid är stenhård. Det finns dock många saker som i det långa loppet talar för scoutingen. Scouting är en relativt billig hobby; föräldrarna behöver inte varje år investera i ny, dyrbar utrustning efter hand som barnen växer. Inte heller har man höga hall- eller planhyror som t.ex. inom ishockey och fotboll. Scoutingen är också ytterst naturnära och –vänlig och de unga lär sig ett naturligt förhållningssätt till naturen och miljön.

Vid sekelskiftet stod Karis Gossarna inför ett generationsskifte; nu skulle återväxten i form av unga killar ta steget upp i olika ledaruppgifter. Äldre ledare såsom Torbjörn Neovius, Ralf Sandberg, Jan-Mikael Ertman, Frank Sjöblom och Anders Johansson steg åt sidan och in kom medlemmar från en yngre generation såsom Kalle Laine, Johan Ertman, Ville Geust, Sami Horttana och Victor Wilson. Med facit på hand kan vi konstatera att generationsväxlingen lyckats till hundra procent; kåren leds idag av en ung och driftig styrelse och andra unga ledare.

Vargungar och patruller

För vargungeverksamhetens del inleddes 2000-talet med en flock bestående av drygt ett dussin vargungar under ledning av Jan-Mikael Ertman. Att kårchefen Ertman vid sidan om kårchefskapet ledde vargungefloeken antyder om en viss brist på unga ledare, något som dock ”korrigerades” de följande åren då bl.a. Peik

Neovius, Anders Siggberg, Johan Ertman och Andreas Lahtivuori ryckte in som vargungeledare.

Möten hölls i regel en gång i veckan med uppehåll under skolornas lovperioder. Typisk verksamhet var mindre utflykter till Granhyddan och deltagande i kårens sommar- och vinterläger. Kårens vargungar har under 2000-talet deltagit i följande distrikts- och förbundsläger: sommaren 2003 distriktsläger PROVINCE MMIII i Syndalen, sommaren 2006 förbundsläger WIK-06 i Västanfjärd och sommaren 2009 regionläger Station 9 i Syndalen.

Antalet vargungar har under 2000-talet varierat mellan 10 och 17, dvs. visst skulle det ha funnits både rum för och kapacitet att ta hand om flera. Från kårens sida har man aktivt försökt marknadsföra scoutingen bl.a. genom uppträdanden på morgonsamlingar i de svenska lågstadieskolorna samt också på andra tillställningar då tillfälle erbjöds, t.ex. på den tre dagar långa ungdomsmässan i Karis Brankis i september 2009 där kåren deltog med en egen monter.

Patrullverksamheten trädde in i det nya seklet med hela sex patruller (Örnen, Falken, Gamen, Fiskgjusen, Uven, Korpen) med ett sammanlagt antal scouter på 43. Verksamheten följde naturligtvis traditionella mönster med hajker bl.a. i trakterna kring Granhyddan och deltagande i kårens sommar- och vinterläger.

Patrullscouterna har alltid i mån av möjlighet deltagit i både förbunds- och distriktsläger. Kårens patruller har under 2000-talet deltagit i följande distrikts- och förbundsläger: sommaren 2000 förbundsläger KUST i Munsala, sommaren 2003 distriktsläger PROVINCE MMIII i Syndalen, sommaren 2006 förbundsläger WIK-06 i Västanfjärd.

Jubileumslägret ”KG-90”

Det är den första veckan i augusti 2001 och området kring scoutstugan Granhyddan i Hållsnäs kryllar av scouter från Karis Gossarna, Karis Flickorna och Lojo skogsvandrare. Med finns alla ingredienser för ett lyckat scoutläger: vackert väder, scouter, vargungar, roverscouter, ledare, patrullrådd, volleyboll, surrningar och nattmanöver. Lägret döptes till KG-90 av den anledningen att Karis Gossarna samtidigt firade att det gått 90 år sedan kåren grundades. Som lägerchef fungerade kårchef Jan-Mikael Ertman och som skild ansvarig för vargungeprogrammet kårchef Anna Wilson.

Det kommande jubileumslägret hade föregåtts av reparationsinsatser på lägerområdet, bl.a. hade den viktiga symbolen flaggstången fått ny vit färg och bordet i stugan hade slipats och lackats. Dagarna före hölls ett ”arbetsläger” där ledare och äldre scouter byggde en skild toalett för damerna samt en stilig lägerport.

Sjelva lägret inleddes på onsdagen då scouterna anlände. Programmet den första dagen bestod i att resa tält och fixa övriga lägerkonstruktioner. På kvällen hölls traditionsenlig lägeröppning i form av lägerbål ute på scout-udden. Ett uppskattat program den kvällen var femkampen som utkämpades mellan KG-ledare. Viktiga scoutfärdigheter, som t.ex. kaffekokning, sattes på prov i tävlingen som vanns av Ville Geust.

Lägret var planerat så att de äldre scouterna tillbringade en hel vecka i lägret, dvs. onsdag till tisdag, medan den yngsta, vargungarna anslöt först på söndagen. Detta betydde att de äldre scouterna hade mycket eget program de första dagarna, bl.a. sysslade roverscouterna mest med att förbereda det kommande patrullråddet. Under övningspassen repeterade man sina färdigheter i orientering, paddling, surrningar och knopar. Lägret avslutades med att alla patruller tävlade i ”Vems barkbåt flytare bäst.

Visst är lägren betydelsefulla oberoende vilken ålderskategori man tillhör men det är nog otvivelaktigt så att lägren är speciellt viktiga för vargungarna. Många av dem har gått med i verksamheten just med tanke på det kommande sommarlägret och det är genast i början som intresset ska väckas och manifesteras så att de unga stannar kvar och fortsätter sin vandring på scoutstigen. Vargungarna anlände som sagt till jubileumslägret under söndagen och hade som första program på söndagskvällen en lång paddlingstur.

Lägren följde alltid ett visst tema eftersom det på det viset var både lättare och mer meningsfullt att hitta på program. Temat för årets läger var indianer. På måndagen vidtog ett intensivt byggande av vargungarnas egen indianby med tält och totempålar och under sina spårningar fick de tillverka egna fjäderskrudar, lära sig känna igen olika djurspår samt sända röksignaler. Ansiktsmålning var en självklarhet för en riktig indian liksom också ett eget indiannamn.

På söndagen, som traditionellt alltid var besöksdag, firades också kårens 90-årsfest under högtidliga former. På plats var scoutchef Frank Sjöblom som hade det speciella nöjet att kunna utdela ett antal hederstecken till ”egna” medlemmar. En självklar gäst var också kårens hedersordförande Unto Haapanen samt naturligtvis nuvarande och tidigare ledare och scouter, föräldrar och andra inbjudna gäster. Torbjörn ”Tuffa” Neovius höll ett anförande där han blickade tillbaka över de gångna 90 åren samt bedömde nuläget och framtidsutsikterna. Till gästernas beskådande hade man satt upp en utställning med gamla loggböcker, patrullflaggor och gamla fotografier.

Samarbete kring sommar- och vinterläger

Som tidigare tydligt framgått har samarbetet med Karis Flickorna varit givande då det gällt större läger. Och vad är inte bättre än så än att man samarbetar och på det sättet drar full nytta av allt vad en större arrangörsstab och fler deltagare

innebär. Som följande presenteras några sommar- och vinterläger från de senaste åren där detta fruktsamma samarbete fortsatt.

Den 9-10 februari 2008 arrangerade man gemensamt vinterläger i Backgränd. Lägrets syfte var att ordna en rekreationsdag för ledarna och en vinterhjäk med eld och brandsäkerhet som tema för patrullscouterna. Man startade på fredagkväll med tältresning, grillning och plättstekning. Patrullscouterna anlände på lördagmorgonen och fick som första program ta del av ett digert paket med information om brandsäkerhet och släckningsmetoder. På plats fanns även en brandbil som barnen fick bekanta sig med och avslutningsvis fick man öva släckning med brandsläckare.

Så småningom var det dags för lunch som tillreddes med trangia. På eftermiddagen och tidig kväll följde sedvanligt patrullrådd med kontroller med olika uppgifter om brandsäkerhet att lösa. Sent på kvällen följde middag och naturligtvis plättkalas. Söndagen gick, såsom den sista lägerdagen alltid gjort, i tältrivningens och städningens tecken. Det är naturligtvis en hederssak för varje scout att lämna lägerområdet i bättre skick efter avslutat läger.

Sommarlägret 2008 gick som vanligt av stapeln i Hållsnäs i Svartå. Detta år hette lägret TELLUS och temat var resande runt i världen. Varje ny lägerdag inleddes med en ”resa” till en främmande kontinent. Resenärerna bestod av ett trettio-tal scouter och vargungar som besökte Nord- och Sydamerika, Asien, Europa, Afrika och Antarktis. Vilket dagsprogrammet blev bestämdes av vilken kontinent man skulle besöka. I Sydamerika fick scouterna tillverka egna ponchos och i Nordamerika gjorde man en egen västernfilm. Övriga programpunkter var flottbygge, paddling, Rambo-bana, katapultbygge, volleybollturnering och massor av lekar.

Efter att gästerna lämnat området på besöksdagen var det dags för partrullrådet som gick enligt modell från det populära TV-programmet ”Amazing Race”. Segrarna belönades under det avslutande lägerbålet. Lägret fick en speciellt lyckad

avslutning den sista natten i form av övernattnig under ett enda stort vindskydd. Detta var möjligt tack vare det alldeles strålande vädret.

Paddlingen, som startade 1978 då kåren med hjälp av stöd från lokala företag kunde skaffa fyra kanoter, skulle fortsätta livlig även på 2000-talet. En stor förbättring skedde då Kalle Laine & Co. under år 2006 byggde ett fint kanotskjul invid Granhyddan i Hällsnäs. Projektet stöddes generöst av Karis stad med flera tusen euro.

Patruller och -ledare 2000-2010

	Vargungar	Patruller
2000	Jan-Mikael Ertman	Andreas Lahtivuori (Örnen), Johan Ertman (Falk), Tommy Lundsten (Gamen), Victor Wilson (Fiskgjusen), Niklas Westerlund (Uven) Sami Horttana (Korpen)
2001	Peik Neovius Anders Siggberg	Erik Lindroos (Örnen) Peter Grönberg (Falken), Johan Ertman (Fiskgjusen) Niklas Westerlund (Uven), Mathias Heinänen (Korpen)
2002	Johan Ertman Andreas Lahtivuori	Erik Lindroos (Örnen) Niklas Westerlund (Uven), Joel Mattsson (Fiskgjusen)

2003	Johan Ertman Andreas Lahtivuori	Erik Lindroos (Örnen) Niklas Westerlund (Uven) Joel Mattsson (Fiskgjusen)
2004	Johan Ertman Andreas Lahtivuori	Erik Lindroos (Örnen) Patrik Rappu (Falken) André Lignell (Fiskgjusen)
2005	Johan Ertman Andreas Lahtivuori	André Lignell Kim Lindqvist
2006	Joel Mattsson Kim Lindqvist	André Lignell Mika Paakki
2007	Joel Mattsson Kim Lindqvist	Andre Lignell Mika Paakki Lukas Lönnroth Alex Lignell
2008	Alex Lignell Edwin Söderling Victor Wilson	André Lignell
2009	Alex Lignell Edwin Söderling Claus Terlinden Victor Wilson Nils Liljestränd	Andre Lignell Claus Terlinden, Ben Loukomies Johnny Turtiainen
2010	Victor Wilson Nils Liljestränd Claus Terlinden Ted Lustig	Claus Terlinden Johnny Turtiainen

Medlemsantalet 2000-2010

2000	87	2006	96
2001	96	2007	85
2002	102	2008	60
2003	108	2009	55
2004	108	2010	79
2005	88		

Nytt program och nya utmaningar

Under år 2008 tog scoutkårerna i landet gradvis i bruk det s.k. nya scoutprogrammet. Det nya programmet innebar ingalunda att man skulle ha övergett några av de gamla målen och idealen utan det var nog mer än produkt mer eller framtvindad av det tidevarv vi lever i. Kärnan i det nya programmet är att åldersgruppernas antal med förhoppning om att verksamheten ska bli ännu mer anpassad och skräddarsydd för just den åldersgruppen. Åldersgrupperna är vargunge (8-10 år), äventyrsscout (10-12 år), spejarscout (12-15 år), explorerscout (15-17 år) och roverscout (18-22 år).

*”Jag vill älska min Gud, mitt land och mänskligheten,
vara andra till hjälp och följa scoutidealen i mitt liv.”*

Enligt ovan lyder det s.k. nya scoutlöftet som Finlands Scouters medlems-möte fastställde i november 2008. Löftet är till sitt innehåll mycket likt det som Robert Baden-Powell skrev ner redan år 1908. Löftet avges i början av varje åldersgrupp, som en avslutning på åldersgruppens inledningsskede.

Tätt sammanknutna med löftet är de ideal som scouterna i samband med avläggandet av löftet lovar följa. Numera är löfterna sju till sitt antal mot tidigare åtta eftersom idealet att hjälpa och tjäna andra redan finns inskrivet i själva löftet.

Scoutidealen, som man i löftet lovar följa, ökar i antal under scoutstigen från vargungarnas två ideal till roverscouternas sju:

En vargunges (7-9-åringar) ideal är att

Respektera andra

Älska och skydda naturen

En äventyrsscouts (10-12-åringar) ideal är att

Respektera andra

Älska och skydda naturen

Vara ärlig och pålitlig

En spejarscouts (12-14-åringar) ideal är att

Respektera andra

Älska och skydda naturen

Vara ärlig och pålitlig

Främja vänskap över gränser

En explorerscouts (15-17-åringar) ideal är att

Respektera andra

Älska och skydda naturen

Vara ärlig och pålitlig

Främja vänskap över gränser

Känna sitt ansvar och göra sitt bästa

En roverscouts (18-22-åringar) ideal är att

Respektera andra

Älska och skydda naturen

Vara ärlig och pålitlig

Främja vänskap över gränser

Känna sitt ansvar och göra sitt bästa

Utveckla sig själv som människa

Söka sanningen i tillvaron

Förändringarna kan konkretiseras med bl.a. följande exempel. Tidigare var det lätt hänt att vargungeprogrammet började kännas onödigt lätt och barnsligt för 10-11-åringar medan å andra sidan steget in i en patrull kanske var onödigt utmanande. I och med införandet av den nya gruppen äventyrs-scouter har man enligt röster

från fältet väl lyckas fylla ett ”tomrum” som hade existerat för scouter i just denna ålder.

En annan kategori scouter som berördes speciellt mycket av det nya programmet var 18-22 åringarna, som går under namnet Roverscouter och tidigare saknat eget program, nu äntligen fick ett eget program att följa. Vi vet att scouter i den här åldern varit vana med en stor mängd förtroendeuppdrag inom kårerna, flera t.o.m. som kårchefer, och det fanns farhågor om att de här erfarna och aktiva scouterna nu skulle få en för stor arbetsbörda då de vid sidan om ledaruppgifter också skulle ha ett eget program att följa. Hur detta utfaller i praktiken får tiden visa.

Karis Gossarna tog stegvis i bruk det nya programmet under åren 2008 och 2009. Tyngdpunkten har legat på de tre yngsta ålderklasserna medan explorer- och roverscouterna tidvis saknat organiserad verksamhet. Patrullerna har följt sina egna program men har som tradition alltid samlats till gemensamma läger. Vintern 2009 utgjorde inget undantag utan då ordnade man en kombinerad vinterutfärd för vargungarna och vinterläger för de äldre scouterna vid Granhyddan i Hällsnäs. Vargungarnas utfärd varade endast en dag medan de äldre övernattade i kamineldade tält.

Paddlingen är fortsättningsvis en verksamhet som lockar scouterna ut på äventyr. I mitten av april 2009 samlades en liten grupp äventyrs- och spejarscouter vid Svartåns uttrinning intill kraftverket i Svartå. Målet var att paddla hela vägen via Mjöbolsta och Kyrksjön till ”hemmahamnen” i Pumpviken. Paddlingens första del blev tuff p.g.a. av hårt väder och i Mjöbolsta pausade man och sökte skydd undan vinden under ett tillfälligt vindskydd. En utmattad scout var i det här skedet tvungen att avbryta äventyret. De andra fortsatte så småningom under bättre väderförhållanden till man nådde Gyllene Udden i Kyrksjön där man övernattade under vindskydd.

Scouting är en fin och givande hobby och har säkert sin framtid också i Karis i Karis Gossarnas regi. Visst har det under de gångna åren skett rejäla djupdykningar i såväl verksamhet som medlemsantal men lika säkert har det alltid

dykt upp nya eldsjälur som varit villiga att satsa och ge av sin egen tid för andra och för sin hobby.

Kårkvarter och hedersmedlemmar

Det vore av praktiska skäl omöjligt att här räkna upp namnen på alla personer som under de gångna 100 åren innehåft förtroende- och andra uppdrag inom Karis Gossarna. Uppräkningen har därför begränsats till att omfatta endast kårcheferna och vicekårcheferna fram till år 1977 då kåren blev en registrerad förening. Med början från 1978 räknas samtliga styrelse-medlemmar upp.

Kåren blev en registrerad förening så sent som 1978 och fick därmed nya stadgar som följer föreningslagen och därmed skulle kåren i fortsättningen ledas av en styrelse. Av praktiska skäl har ordförande alltid också fungerat som kårchef.

Kårchefer 1911-1977

1911-1913	Osvald Ekman ²
1918-1942	Mauritz Sandberg ³
1946-1950	Bjarne Lönegren

² Osvald Ekman flyttade från orten 1913 och kåren var utan kårchef 1914-1917.

³ Officiellt avgick Mauritz Sandberg som kårchef 1942 då han pensionerades från flyttade till Pojo men fungerade trots det som kårens inofficiella chef fram till 1946.

1950-1975	Ingjald Lassenius
1976-1977	Unto Haapanen

Kårchef / Styrelseordförande 1978-2010

1978-1982	Unto Haapanen
1983-1996	Ralf Sandberg
1997, 2004	Anders Johansson
1998	Torbjörn Neovius
1999-2003, 2005-2006	Jan-Mikael Ertman
2007	Johan Ertman
2008-	Kalle Laine

Vicekårchef 1911-1977

1931-1932	Runar Wikström
1933-1935	Aimo Lindgren

1936-1944	Åke Eriksson ⁴
1950-1954	Reino Juslin
1963-1968 ⁵	Bengt Lassenius
1969-1970, 1974	Karl-Erik Tenlenius
1971-1973	Jan Holmberg
1975-1977	Ralf Sandberg

Vicekärchef / Viceordförande 1978-

1978-1982	Ralf Sandberg
1983	Bror-Erik Bergman
1984-1986	Stefan Holmberg
1987-1997	Torbjörn Neovius
1998-2002	Anders Johansson
2003-2005	Wille Geust
2006-2007	Sami Horttana
2008	Johan Ertman

⁴ Åke Erikson stupade 1944 vilket märkbart förvärrade ledarbristen och det skulle räcka ända till 1950 då kåren igen fick en vkch i Reino Juslin.

⁵ Posten som vicekärchef var vakant mellan åren 1954-1963 innan ingenjörstudenter Bengt Lassenius åtog sig sysslan 1963. Orsaken till att posten var vakant var säkert den ständiga ledarbristen; något som också avspeglades i att kärchefen Ingjald Lassenius själv i 20 år också fungerade som sekreterare.

Hedersmedlemmar

Mauritz Sandberg	hederskårchef 1957
Unto Haapanen	hederskårchef 1983
Torbjörn Neovius	hederskårchef 2011

Övriga styrelsemedlemmar 1978-2010

	1978	1979	1980
sekreterare	Dick Christenbrunn	Maria Tiainen	Maria Tiainen
medlem	Helena Christenbrunn	Carl-Erik Tenlenius	Bror-Erik Bergman
medlem	Bror-Erik Bergman	Bror-Erik Bergman	Kristina Laitinen

	1981	1982	1983
sekreterare	Maria Tiainen	Maria Tiainen	Maria Tiainen
medlem	Bror-Erik Bergman	Bror-Erik Bergman	Johan Gunell
medlem	Marco Corsi	Johan Gunell	Stefan Holmberg

	1984	1985	1986
sekreterare	Maria Tiainen	Torbjörn Neovius	Torbjörn Neovius
medlem	Johan Gunell	Magnus Sirén	Magnus Sirén
medlem	Torbjörn Neovius	Carl Sirén	Christoffer Enström

	1987	1988	1989
sekreterare	Christoffer Enström	Christoffer Enström	Christoffer Enström
medlem	Harry Gustafsson	Harry Gustafsson	Harry Gustafsson
medlem	Stefan Holmberg	Carl Sirén	Markus Helminen

	1990	1991	1992
sekreterare	Christoffer Enström	Christoffer Enström	Christoffer Enström
medlem	Markus Helminen	Kim Helminen	Frank Sjöblom
medlem	Rasmus Tamelander	Frank Sjöblom	Vilhelm Geust

	1993	1994	1995
sekreterare	Christoffer Enström	Magnus Baarman	Magnus Baarman
medlem	Frank Sjöblom	Frank Sjöblom	Frank Sjöblom
medlem	Vilhelm Geust	Vilhelm Geust	Anders Johansson

	1996	1997	1998
sekreterare	Magnus Baarman	Ralf Sandberg	Ralf Sandberg
medlem	Frank Sjöblom	Frank Sjöblom	Frank Sjöblom
medlem	Anders Johansson	Johan Siggberg	Jan-Mikael Ertman

	1999	2000	2001
sekreterare	Ralf Sandberg	Ralf Sandberg	Johan Siggberg
medlem	Frank Sjöblom	Frank Sjöblom	Martin Arhippainen
medlem	Torbjörn Neovius	Martin Arhippainen	Vilhelm Geust
kassör			Ralf Sandberg

	2002	2003	2004
sekreterare	Johan Siggberg	Johan Siggberg	Johan Siggberg
kassör	Jonni Leporanta	Jonni Leporanta	Jonni Leporanta
medlem	Martin Arhippainen	Martin Arhippainen	Peik Neovius
medlem	Ralf Sandberg	Peik Neovius	Jan-Mikael Ertman

	2005	2006	2007
sekreterare	Andreas Lahtivuori	Andreas Lahtivuori	Andreas Lahtivuori
kassör	Jonni Leporanta	Jonni Leporanta	Patrik Rappu
medlem	Tommy Lundsten	Tommy Lundsten	Tommy Lundsten
medlem	Johan Ertman	Sami Horttana	Kalle Laine
medlem			Esbjörn Hägerstedt

	2008	2009	2010
sekreterare	Andreas Lahtivuori	Esbjörn Hägerstedt	Nils Liljestrand
kassör	Patrik Rappu	Johan Ertman	Johan Ertman
medlem	Esbjörn Hägerstedt	André Lignell	Johnny Turtiainen
medlem	Tommy Lundsten		
medlem	André Lignell		

Källor

Otryckt material

-Karis Gossarna r.f: Verksamhetsberättelser, styrelseprotokoll och diverse handlingar 1911-2010.

-Enström, Christoffer: *Karis Gossarna. Historik 1911-1939*. Karis 1992.

-Lytz, Ben: *Historik 1911-1986. Karis Gossarna r.f.* Karis 1986.

Litteratur

-Helsingfors Scoutkår Spanarna: *Spanarna – ett fenomen för sig*. Helsingfors 2009.

-Londén, Magnus: *Över daggstänkta berg – Finlandssvensk scouting 1910-2010*. Helsingfors 2010.

Tidningar

Hufvudstadsbladet

Scoutposten

Västra Nyland

Fotografier och bilder

-Lokalarbivet Arresten (Reino Juslins samling, Lars Rejströms samling, Karis Gossarnas samling)

-Torbjörn Neovius privata samling

